

VEZÉRCIKK

Itt az idő! • Kovács Zoltán

Ilyen még nem volt. Az Országgyűlés alakuló ülésére (június 28.) – a népegyházak mellett – meghívták a nagyobb evangéliumi felekezetek (baptisták, szabadkeresztyének, hitesekek stb.) vezetőit is. A jeles eseményen Fábián Attila testvér képviselte Közösségünket.

Mint testvérünk mondotta, jelzésértékű gesztus ez a meghívás Göncz Árpád köztársasági elnöktől. „Ha nem is az elképzelésünk szerinti legjobb kormány alakult, örvendetes, hogy a szélsőjobboldali pártok nem jutottak be a parlamentbe. A népegyházi befolyás csökken a politikában. Ennek konkrét jele, hogy az evangéliumi közösségeket is meghívták a parlament alakuló ülésére” – jelentette ki Fábián testvér.

Ő maga reménységgel néz előre a következő időre, mivel „történelmünk és sorsunk Isten kezében van”. Kifejtette, hogy a kiségyházak vezetői mindannyian úgy látják, hogy a kialakult helyzetben Isten országának építése zavartalanul folytatódhat. És ez a legfontosabb! Valóban; aki akar, az ma munkálkodhat. Istenünknek hála azért, hogy jelenleg is országjáró körúton van az evangélizációs sátor, melynek összejövetelein már több százan adták át életüket Jézus Krisztusnak. Lehetőségünk van evangélizációra helyi keretek között is: iskolákban, művelődési házakban, de az utcákon és a tereken is. Rádiós műsoraink mellett idén először a televízióban is kaptunk adásidőt (a felvétel a kadarkúti sátoros ünnepeken lesz, a műsor sugárzása pedig valamikor ősszel).

Vegyük észre, hogy itt a kellemes idő! Most van „az Úrnak kedves esztendeje”, melyet Jézus Krisztus hirdetett (Lk 4,19). Addig kell munkálkodnunk, amíg lehet, amíg nappal van (Jn 9,4). Sorrendet kell felállítanunk, hogy mi a lényeges, és mi nem; mit cselekedjünk, és mit hagyjunk el. „A viták, a pártoskodások a Sátán munkája, melynek célja az erők lekötése és az időhúzás akkor, amikor küszöbön áll az Úr Jézus visszajövetele” – mutatott rá Fábián testvér. „A szeretetlenség, az elsőség feletti versengés ideje lejárt. Jézus a kereszten megbékéltette a zsidókat és a pogányokat egymással, megölvén rajta az ellenségeskedést (Ef 2,16). Most van a cselekvés, az evangélizálás ideje. Ki lehet, és ki is kell lépni az imaház falain kívülre, hogy találkozassunk a mindennap emberével, aki szomszéd Isten Igéjét hallani.”

Imádkozó lelkülettel és odaszánt szívvel keressük és használjuk ki az Úr által előkészített lehetőségeket! Mózes így biztatta Józsuét: „Az Úr, Ő az, aki előtted megy, Ő lesz teveled; el nem marad tőled, sem el nem hagy téged...” (5Móz 31,8). Legyen velünk az Úr, és legyünk mi is Vele úgy, ahogy Ő velünk: ne maradjunk el Tőle, késlekedvén a cselekvésben; de ne is hagyjuk el Őt, elébe vágván akaratának, és nélküle belekezdve valamilyen munkába! Istenünk áldása legyen az Ő engedelmes gyermekein!

MEDITÁCIÓ

Hogyan jut el Moáb a Sion hegyére? • Szűcs József

A feltett kérdésre válaszként olvassuk el Ézsaiás könyve 16. részének első öt versét! Jelentse most Moáb mindazokat a pogány népeket, akik az igaz Istentől elszakadva élnek!

A Moáb névnek egyébként kettős jelentése van: „az atyától származó”, és a „kivánság”. Nemcsak azért illik ránk ez a név, mert Lótnak ez az idősebb fia bűnben (paráznaságból) született, hanem azért is, mert valamennyien attól az atyától származunk, akinek édeni kivánsága miatt Istentől elszakadva mi is a saját bűnös kivánságainkban élünk.

Visszatérve az ézsaiási próféciahoz, azt látjuk, hogy Moáb története egy sorsfordulóhoz érkezett. Az ellenség megtámadta, és teljes megsemmisítéssel fenyegeti a népet. Az Arnon gázlóinál teljes a fejtelenség a menekülők között. Itt már életre-halálra megy a küzdelem, és senkinek sincs használható ötlete.

Az Arnon jelentése: „rohanó, zúgó, menekülő”. Olyan ez a folyó, mint az emberi élet, mire eszünkbe jut elgondolkodni, hogy merre tart, már bele is folyt a Holt-tengerbe.

Ahogy Moáb menekültjei megpróbálják a lehetetlent, élve átjutni a folyón, mielőtt az ellenség megjelenne, a nagy zűrzavarban valaki felkiált: „Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán át Sion leányának hegyére” (Ézs 16,1). Moáb adófizetője volt Izraelnek, és már sok ezer bárányt küldött Jeruzsálembe, de most valami egészen különleges áldozat kellene, hogy kiengesztelje a föld Urát, aki a Sionon lakozik.

Az említett útvonalnak három jellegzetes pontja van: 1. Szela 2. A pusztta 3. Sion leányának hegye.

A föld Urának báránya kétségkívül Jézus Krisztus, de hogy mimódon kapcsolódik Hozzá ez a prófécia, ahhoz nézzük meg ezt a három állomáshelyet az életéből!

A Szela szó kettős jelentésű, nemcsak a Szeir hegységben levő Petra várának a másik neve, hanem szünetet és hallgatást is jelent. Ez a hallgatási szünet kulcsfontosságú szó lesz az útvonal mindhárom pontján. Mielőtt megnéznénk, hogy miért, kapcsoljunk mindhárom helyhez egy-egy igeverset a Habakuk könyve 3. részéből! A Zsoltárokon kívül ez az egyetlen rész, ahol a Szela szó előfordul, mégpedig háromszor (a 3. a 9. és a 13. versben).

Az első Szela az a hely, ahonnan Isten jön.

„Isten a Témán felől jön és a Szent a Párán hegyéről. Szela. Dicsősége elborítja az eget, és dicséretével megtelik a föld” (Hab 3,3).

A Mennyben, ahonnan Isten elküldte Fiát, volt egy nagy Szela (hallgatási szünet). Miután Isten feltette a kérdést – „Kit küldjek el és ki megyen el nekünk?” (Ézs 6,8) – minden mennyei lény elhallgatott. Akkor jött a Bárány, és megtörte a csendet: „Íme itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat” (Zsid 10,7).

Isten Bárányának útja a Pusztán át vezetett, itt volt a második Szela. „Csupasz, meztelen a te kézíved a törzseknek esküvéssel tett ígéret szerint. Szela. A föld folyókat ömleszt” (Hab 3,9). Negyven napig tartott a hallgatási szünet a megkísértés pusztájában. Azért, hogy a régi törzsi ígéret (1Móz 49,10) valósággá váljon, szükség volt a felkészülés Szelájára, de szükség volt a fegyver, az Ige használatára is (Mt 4,3–4). Jézus szolgálata nyomán ezután vált a sivatag öntözött kertté.

Sion leányának hegye a Jeruzsálemtől északra fekvő Golgota. Az Olajfák hegye ettől keletre van, itt volt a harmadik Szela. Az utolsó hallgatási szünetben a te és az én életem volt a tét.

„Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat.”

Szela, az egész menny lélegzetvisszafojtva hallgatott.

„Mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd” (Mt 14,36). Habakuk próféta, több mint hatszáz évvel ezen események előtt így ír az ezt követő győzelemről: „Kiszállsz néped szabadítására, fölkened segítségére, szétzúzod a főt a gonosznak házában, nyakig feltakarod az alapjait. Szela!” (Hab 3,13) A gonoszt a saját házában kirabolta, az erős embert megkötözte, és a saját fegyverével, a halállal legyőzte. A kérdésre hogy: „Elvétethetik-e a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-e az igazak foglyai?” Jézus adta meg a feleletet:

„Igen, így szól az Úr, az erőstől elvételnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya” (Ézs 49,24–25).

Valami hasonló történt ott az Arnon gázlójánál is.

Egy egészen rendkívüli dolog mentette meg a tanácstalan menekülőket. A déli napsütés hirtelen éjszakai sötétséggé változott. A golgotai napfogyatkozáshoz hasonló esemény után pedig „... megszűnt a pusztítás, és elfogytak a földről a tapodók. És Isten kegyelme megerősített egy ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró, jogosság keresője, igazság ismerője” (Ézs 16,4–5).

Hogyan jut el a megszabadult Moáb a Sion hegyére? Erre az Ézs 16,1 háromszoros próféciai jelentése adja meg a választ.

Az első jelentés a történelmi Moáb népére, a második Jézus Krisztus áldozatára, a harmadik pedig a te életedre vonatkozik. Ha megszabadultál moábita múltadtól, neked is végig kell menned ezen a három ponton.

Kapsz egy elhívást (küldetést) a szolgálatra, lesz egy felkészülési időszakod a kísértés pusztájában, és oda kell szánnod magad, hogy az életed az oltáron legyen.

Ha mindhárom Szelában igent mondasz, megtudod, hogyan jut el Moáb a Sion leányának hegyére.

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

SZOLGÁLATI AJÁNDÉKOK AZ EGYHÁZBAN – „Az apostolság” 2. rész • *Rheinhold Ulonska* testvér előadását sajtó alá rendezte: *Kovács Béla*

Mi az apostolok tanítása?

Az apostolok tanítása Jézus tanításának isteni felhatalmazásból merített felelevenítése. Az egyháztörténet során ez sohasem veszítette el jelentőségét, amit bizonyít az ismert hitvallástétel: „Hiszek egy szent apostoli keresztény – krisztusi – Egyházat (Anyaszentegyházat)” a magyar nyelvű változat szerint.

A Krisztustól nyert szolgálati ajándékok, különösen pedig az apostoli szolgálat ajándéka, nyilvánvalóvá teszik, hogy az Újszövetség gyülekezete nem demokrácia, nem diktatúra, s még nem is egy újtestamentumi teokrácia, hanem sokkal inkább lelki természetű „krisztokrácia”, azaz Krisztus Szentlélek által való uralkodásának színhelye.

Eduárd Schweitzer teológus írja: „Az apostolok szolgálatában egy dolog nagyon határozott alakot ölt: a gyülekezet nem autonóm, vagyis az önmaga szabta törvények szerint élő közösség, hanem *krisztonóm*. Ez abból fakad, hogy Krisztus az egyház feje (Ef 1,22), Krisztus az Úr (Fil 2,11) stb.”

Az apostolok egyértelmű bizonyágtevői annak az igazságnak, hogy Krisztus valóban Úr mindenek felett (ApCs 10,36), Krisztus gyülekezete pedig az a hely, ahol uralma meghirdethető és láthatóvá válik!

Világosan látják, hogy az apostoli megbízatásuk: szolgálat a gyülekezetért. Arról is meg vannak győződve, hogy küldetésük a hitben való gyarapodás és öröm szolgálata (Fil 1,25); felelőségük olyan, mint az apáké egy-egy családban (1Thes 2,11), és mindenekfelett magának az Úrnak tartoznak felelőséggel. Felhatalmazásuk Istentől való, de nem az eklézsia lerombolását (a gyülekezet szétszaggatását), hanem – éppen ellenkezőleg – annak felépítését szolgálja (2Kor 10,8).

Összefoglalás

1. Miért szükséges ma is elgondolkodni az isteni elhíváson és küldetésen?

Korunk veszélye, hogy a valódi isteni felhatalmazást felváltja valami *hívő menedzserizmus*: ügyintézés, a gyülekezeti élet vállalkozásszerű irányítása, vagy megszervezése. Éppen ez a veszély teszi szükségessé, hogy komolyan foglalkozzunk Krisztus kiváltképpen való elhívásával és megbízásával, amellyel szolgáit munkába állítja. Az Újtestamentum mondja: „És Ő adott némanyeket...”, azaz Ő bízott meg (Ef 4,11). Ennek az igei háttérnek az ismeretében kiviláglik, hogy egyes „modern” irányzatok a bibliai igazságtól való *eltávolodás* jegyeit viselik magukon – és erre figyelünk kell!

Például az egyik konferencián a következőkről volt szó: a vezetők jól szedjék össze magukat, és mozgósítanak annyi embert, amennyit csak tudnak – megtanítván őket egy minőségileg értékesebb életet élni annál, amit addig éltek. Ez így azért nem hangzott jól, mert lényegében egy olyan jelentést hordozott, mintha nem maga az Úr lenne a szolgálatra kinevező, Aki elhív és küld (hanem egy program, bár az jó szándékú – természetesen).

Az igaz, hogy mi felkészíthetjük az embereket küldetésükre, de ennek a szolgálatnak – a helyes gyülekezet-felfogás szerint – mindig az isteni megbízásból kell kiindulnia, és nem a felkészítés programjából. „...kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába” (Mt 9,38). Itt az Úr látja az aratásra érett gabonátlát, és mégsem mondja azt, hogy *menjétek aratni*, hanem így szól: „...kérjétek... az aratás Urát, hogy küldjön...” Elszomorító, ha az arra alkalmas testvérek nem lépnek a szolgálat mezejére, a természetes rátermettség azonban mégsem egyenértékű önmagában az isteni elhívással, vagy küldetéssel. Bár igen sok a tennivaló Isten országában, mégsem lehet mindenki prédikátor vagy misszionárius. Pontosan azért nem, mivel a sok munkához az aratás Urától kell kérni, hogy *küldje* az aratókat. Azt a munkát, ami Jézus megbízása is volt, csak azok a „meghatalmazott” *nagykövetek* végezhetik el, akiket Krisztus küldött. Csak a Krisztus által elhívottaknak van felhatalmazásuk a szolgálat munkájára.

2. Az apostolok felismerése

A gyülekezet senkiből sem csinálhat apostolt, és nem is nevezhet ki senkit annak. Nem teheti a prófétai szolgálat segítségével sem. Amit megtehet viszont, az az, hogy megpróbálja őket. A Krisztus egyháza fel tudja ismerni az apostolság kegyelmi ajándékát, és ezt nem is rejti véka alá. A felismeréssel együtt jár az ajándékok osztályozása is.

Eltekintve a vezetői és tanítói képesség, vagy más kegyelmi ajándék meglététől, egy apostolnak fel kell mutatnia a szolgálatához szükséges teljes karizmatikus felhatalmazottságot is, mint az isteni elhívás pecsétjét. Az apostoli tekintély nem valami különleges emberi minőséget feltételez, hanem sokkal inkább isteni megbízást, Istentől nyert hatalmat és tekintélyt. Az apostolok hozzánk hasonló emberek voltak: szenvedtek, sírtak, félelmeket éltek át, és tudták, hogy mit jelent koplalni – de a megbízatást és a hatalommal való felruházást maga Isten adta nekik. Pál mondja: „...hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt az Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak” (2Kor 4,6–7), vagy azt, hogy „... Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok...” (1Kor 15,10a).

3. Az apostolság négy fajtája az Újtestamentumban

1. A legelső apostol maga Jézus Krisztus. Ő üdvösségünk apostola, Aki azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett, és hogy bizonyosságot tegyen az igazságról (Mt 18,11; Jn 18,37). Többen azt mondják – és helyesen –, hogy Jézus szolgálata az egyházban (a gyülekezetben) folytatódik, és hogy abban szétosztva sokan részesednek. A gyülekezetben folyó minden szolgálat Krisztus szolgálatának egy szelete.

2. A második, a Jézus után következő, a tizenkét apostol csoportja. Apostolságuk egyedülálló és megismételhetetlen, s ennek a szükséges feltétele az, hogy Jézus életének és szolgálatának a szemtanúi legyenek – aminthogy azok is voltak (1Jn 1,1–2). Az Úr Jézus mondja a Mt 19,28-ban az apostoloknak: „...ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel

tizenkét törzse felett”. Az Írás rendszerint a *Tizenkettő* néven említi őket. Tehát olyan egységes apostolcsoport volt ez, hogy a rövid elnevezésből mindenki azonnal tudta: kikről van szó. A Tizenkettő páratlanságát a Jelenések könyve igazolja, amikor a következőket olvassuk benne: „A város falának tizenkét alapkőve volt, és azokon a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve” (Jel 21,14). Isten adta őket Fiának, és az Ő (a Krisztus) életén keresztül a világnak.

3. Beszélhetünk aztán a feltámadott Úr apostolairól. Pál nem tartozik a tizenkettő közé, s ezért – apostolként – csak a tizenharmadik lehet. A Tizenkettő (Mátétól Iskáriótes Júdásig) szemtanúja kellett, hogy legyen Krisztus életének és tetteinek. Ez nem volt igaz Pál esetében, mert ő csupán a feltámadott és megdicsőült Úr tanúbizonysága – azaz nem a Földön járt Krisztusé. Pál küldetésének az ad különleges jelentőséget, hogy ő a feltámadott Úr egyik apostola. Apostollá rendelése a mennybemenetel után történt. Az Ef 4,8-ban olvassuk: „Felment a magasságba, foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek”, majd ugyanitt a 11. versből: „És Ő adott némelyeket apostolokul...” Az effajta apostolságról Jézus mennybemenetele után beszélhetünk tehát; őket nem az Atya adta a Fiúnak, hanem a Fiú az embereknek. Az első apostoli csoportot azok alkották, akik Jézus földi szolgálatának és életének, valamint feltámadásának és mennybemenetelének a tanúi – ezt a másikat pedig azok, akiket a feltámadott Úr apostolainak nevezhetünk. Ezek egyike éppen Pál volt, aki nem a Tizenkettő utolsó tagja – amint többen azt gondolják, hogy őt tulajdonképpen Mátyás helye illette volna meg (ApCs 1,26) –, hanem az első a feltámadott Krisztus apostolainak sorában, ebben az új apostoli osztályban. Pál különleges helyet foglalt el közöttük. Amint a Tizenkettő közül kiemelkedett az „oszlopoknak” tekintett *Három* jelentősége különleges küldetésénél és helyzeténél fogva – bár a Gal 2,9-ben említett Jakab, az Úr testvére, eredetileg nem volt tagja a tizenketteknek –, ugyanúgy Pál is ebből a harmadik csoportból! Nem minden apostolt használt Isten arra, hogy a Szentírás írója legyen, Pál azonban a szó szoros értelmében az „Írás apostola”, ugyanakkor viszont a pogányok (a népek, nemzetek) apostola is (Róm 11,13). Van még több apostol is az Újszövetségben? El kell mondanunk, hogy az Újtestamentum apostolok egész sorát említi Pálon és a Tizenkettőn kívül. Lássunk néhányat, akikről ma már alig tudunk valamit, de abban az időben ismert apostolok voltak. Ilyenek többek között *Adronikosz* és *Juniasz* (Róm 16,7), *Barnabás* (ApCs 14,14; Gal 2,1; 9,13), *Jakab* (az Úr testvére Gal 1,19-ben). Lehet, hogy *Szilvánusz* is apostol (2Kor 1,19; 1Thes 1,1; 2Thes 1,1 igék nyomán), és még mások is, akiket például az 1Kor 9,5 úgy említ, hogy a *többiek!* Sem Barnabás, sem Szilvánusz nem volt Jézus életének a szemtanúja – erről nem tudunk. Viszont tudunk olyanokról, mint nyilván az utóbbiak is ilyenek, akiket a feltámadott Krisztus tett apostolokká mennybemenetele után. Mai szóhasználattal élve úgy mondhatjuk, hogy felhatalmazott nagykövetekké nevezte ki őket.

4. Az apostoli szolgálat negyedik csoportjáról beszélni a 2Kor 8,23 alapján lehet. Ők a gyülekezet apostolai – követei, az egyik fordítási változat szerint. Maga az eredeti görög szó is hasonló jelentésű lényegében: *megbízott, küldött*.

Olyanokról van szó, akiket a gyülekezetek küldtek ki különleges feladatok végzésére. Misszionáriusoknak nevezhetnénk őket. Talán furcsának találjuk, de a misszionárius szó jelentése megegyezik az apostol szó jelentésével (az előbbi latin, az utóbbi görög nyelven hangzik). A Fil 2,25-ben említett Epafroditosz ilyen értelemben szintén apostol.

Az aktuális – az eredeti megbízás szerinti – feladataikon túl egyéb szolgálatokat is el kellett végezniük. Például Pál munkatársairól olvassuk, hogy küldetésükhöz tartozott a jeruzsálemi szegények részére összegyűjtöttek felvitele a városba, amint arról a Róm 15,25–27 tudósít. Ma nincsenek ilyen apostolok, akiknek az a megbízásuk, és arra van felhatalmazásuk, hogy alapot vessenek a Jézus Krisztusban? – tehetjük fel a kérdést az 1Kor 3,10–11-re gondolva. Bizonyára hallottunk már olyasféle elnevezést, hogy pl. az eszkimók apostola. Rossz az ilyen elnevezés? Az eszkimók számára minden bizonnyal apostol volt az illető. Ehhez hasonlóan

beszélünk olykor úgy, hogy a *hit apostola*. Ha megértjük, hogy ez nem valami feladatkör-leírás, hanem szolgálat, akkor el kell ismernünk ma is, hogy Isten – mindaddig, amíg csak szereti az embert (s ezt ki vonhatná kétségbe?) – a szolgálat végzésére, végtelen irgalmából fakadóan, hatalommal felruházott hírnököket, azaz apostolokat küld a világba.

Lewi Pethrus, T. Barrett stb. vajon nem Krisztus apostoli szolgálattal megbízott „nagykövetei” voltak-e?

Ma már nem lennének közöttünk ebben a minőségben Istentől adott lelki vezetők – akiket éppen a mi napjainkban küldött?

Jézus nem szűnt meg attól, hogy gyülekezetével és a világgal törődjön. Nem szolgáltatta ki soha gyülekezetét valamiféle emberi hangulatnak, vagy akár jó szándéknak sem. Hála Istennek azért, hogy ma is vannak apostoli szolgálatok, és lesznek is mindenkor mindaddig, amíg Ő vissza nem jön!

Például egy misszionárius nemegyszer valóban több, mint evangélista vagy lélekmentő. Gyülekezeteket alapít, egészséges tanítással szolgál a megtérőknek, kialakítja a gyülekezet életének szervezetét, és egyben meghúzza a határokat is. Mindig felelős azért, hogy az evangélium terjedjen, s ugyanakkor az egész munka irányításáért is. Reá nehezedik az igazságban való egység megmaradásának vagy megőrzésének terhe. Nem apostol volna-e az ilyen ma is?

Miért nem használjuk mégis az apostol elnevezést ebben az esetben? Az Újtestamentum keletkezésének korában az apostol szó egészen egyszerűen csak annyit jelentett, hogy olyan személy, akit küldtek, akit nagyköveti jogkörrel ruháztak fel. Mára viszont már olyan jelentéstartalma alakult ki, hogy aki igazán „apostola” az Úrnak, önmagát sohasem kiáltja ki annak (2Kor 10,18). Annál is inkább, mert nem valami körülírt munkakörrel vagy hivatali címről, hanem isteni megbízásról van szó. Két diakónusból pl. isteni hatalommal rendelkező evangélista lett (Istvánról és Fülöpről van szó) – ami azt jelenti, hogy nem maguk nevezték ki magukat evangélistáknak, hanem Istentől vették a felhatalmazást.

Kérjük az Urat, hogy küldjön közénk ilyen követeket az Ő uralmának a hatalmával, és adjunk hálát azért, hogy „ajándékai” már köreinkben is működnek!

A CSALÁD

A hívő édesanya és a gyermekek • Fordította: ifj. Kovács Béla

%Az alábbi cikk Marion Stroud: Loving God, loving you c. könyvéből fordított sorozatunk része, mely a hitetlen családban élő megtért feleségek, édesanyák mindennapi problémáival foglalkozik.

– Annyira izgalomban voltam Jézus miatt, hogy valakinek kellett beszélnem Róla. Így hát elmondtam a fiamnak, Simonnak – mesélte Barbara hívő életének kezdetéről az egyik bibliaórán. – Ő még nem járt iskolába, így egész nap együtt volt velem. Csodálatos volt látni, ahogy a hit elkezdett benne pislákolni, majd pedig fellángolni.

– Gondolod, hogy egy ilyen kis gyermeknek lehet személyes hite, és nemcsak azért hisz, mert helyesnek tart mindent, amit tőled hall? – kérdezte kételkedve Christine, egy természettudós felesége.

– Nos, én hiszem, hogy a Szentlélek még az ilyen kis gyermekeknek is tud segíteni, hogy személyes hitre jussanak. Simonnak, az én fiamnak ilyen hite lett, és van még ma is. De egyetértek, hogy az édesanyáknak igen nagy befolyásuk van tíz évesnél fiatalabb gyermekeikre, amivel nagyon csínján kell bánni. Tudod, megvan a veszélye, hogy azt mondják, hisznek – ha ezzel neked örömet szerezhetnek –, mert tudják, hogy ez az, amit hallani akarsz. Természetesen ez így nem az igazi. A gyermeknek saját magától kell ezt

kimondania.

– Ilyen veszély nincs az én két vásott kölykömmel – mondta Jane panaszosan. – Szinte lehetetlen vita nélkül elvinni őket a gyülekezetbe. Tudják, hogy az apjuk ritkán jár imaházba. Egyetlen tíz vagy tizenkét éves gyerek sem akar két percnél többet nyugodtan végigülni akárhol is. Így nem is akarnak velem jönni.

– Úgy gondolom, sok fiú – és sajnos lány is – életük ezen szakaszán keresztül megy egy bizonyos „gyülekezet-utálaton” – mondta Elizabeth, a csoport legidősebb tagja, akinek tizenéves gyermekei voltak. – És ez éppúgy előfordul olyan családokban is, ahol a szülők hívők, mint olyanokban, ahol nem. A gyermekeim már jócskán benne voltak a serdülőkorban, amikor megtértem, és elgondolni is rossz volt, hogyan fogom őket kezüknél-lábuknál fogva elcipelni a gyülekezetbe. De amikor észrevették bennem a változást, kíváncsiak lettek, és időnként eljöttek velem, hogy megtalálják ennek okát.

– Igen, úgy gondolom, nagyobb gyerekeknél ez a megoldás – kapcsolódott Sally meglehetősen félénken a beszélgetésbe. – Tegnap szörnyű helyzetbe kerültem. Clive, a férjem órákkal később jött haza, mint szokott, és nem is szólt róla előzőleg. Penny, a lányom egyszer csak azt mondta: „Anyu, úgy gondolom, a hívőknek nem szabadna aggódniuk”. Ez úgy ért engem, mint a hideg zuhany, különösen azért, mert előzőleg nem is beszéltünk erről, hogy megtértem.

– Nem gondolnám, hogy sokat változtam, legalábbis annyit nem, hogy a családom észrevegye – mondta Jane szomorúan. – És mit csinálhatsz, ha ők nemigen akarnak észrevenni semmit. Elég az, hogy enélkül is aggódni kell az iskola miatt, aztán, hogy kik a barátaik, meg hogy mennyi szabadságot engedj nekik. Pedig valójában ez képezi mindennek az alapját, ugye? De hogyan tanítsam a gyerekeket a hit dolgaira ebben az anyagi világban, és hogyan juttassam érvényre azt, ami valójában az egyetlen realitás, annak ellenére, amit más emberektől hallanak?

Tényleg, hogyan is? Hogyan oszthatjuk meg gyermekeinkkel – akiknek életkora széles skálán mozoghat a csecsemőkortól a tinédzserekig – a Jézussal való mindennapi élet valóságát és izgalmát?

Ha Barbarához hasonlóan egész nap otthon vagy kisgyermekeddel, rengeteg lehetőséged van, hogy természetes módon beszélj Jézusról, válaszolj a kérdésekre, amelyeket nap mint nap feltesznek. Például így:

– Miért olvasod azt a könyvet anyu?

– Ez Isten könyve, Bibliának hívják, és Istenről szól. – Kicsoda az az Isten? – Erre a kérdésre a legtermészetesebb választ a teremtésre utalva adhatod. Még a kisgyermek is megértene ebből valamit.

– Miért csuktad be a szemed, anyu? Ébredj fel, gyorsan, gyorsan!

– Tudod, Istennel beszélgettem, és kértem Őt, segítsen meg a mai munkám elvégzésében.

Mindjárt együtt is beszélünk Vele, jó?

Ha reggeli után van időd Bibliát olvasni és imádkozni, vagy bármilyen más időben, amikor a gyerekek otthon vannak, ez jó alkalom arra, hogy adjál nekik valamilyen bibliai történetet tartalmazó könyvet, hogy nézegessék. Így a bibliai történet és imádkozás után jöhet a te saját imaidőd. Ha reggel rövid az idő, akkor talán ebéd után van lehetőség, hogy elmesélj vagy felolvass egy-egy történetet a Bibliából. A fontos az, hogy a gyerekek lássák, hogy Jézus fontos része a mindennapi életednek.

Természetesen a kérdéseket nem lehet megszüntetni. A kisgyermek időről időre a legváratlanabb kérdéseket tesz fel, és válaszainkat szó szerint elfogadják.

Például, amikor második kisfiunk egy éves körül volt, egyszer a babaruhákat pakoltam, és másik fiunk, aki három éves volt már, és segített nekem, hirtelen azt kérdezte, hogy mit akarok csinálni ezekkel a ruhákkal. Elmagyaráztam, néhány dolgot elteszünk, hogyha egy másik kisgyermekünk születik, legyen neki mit viselnie. A többi ruhát meg odaadjuk olyan

kisbabáknak, akiknek nincs mit felvenniük.

– De mi is akarunk egy másik babát, ugye? – tudakolta.

Ez volt az egyik nehéz kérdés, amiért férjemmel már régebben együtt imádkoztunk.

– Apuval meg fogjuk kérdezni az Úr Jézust, hogy Ő akarja-e, hogy még egy kisbabánk legyen – hárítottam el a választ.

– Azt akarom, hogy most kérdezzük meg Őt – mondta Dávid határozottan.

Nem volt mit tennem, elmondtam egy rövid imát, hogy az Úr Jézus mutassa meg nekünk, akarja-e, hogy másik kisbabánk legyen, vagy sem. Kisfiam kinyitotta a szemét, és várakozóan nézett rám:

– Nos, mit mondott? Igen vagy nem?

Kérdések jönnek, mennek és csak egyre komplikáltabbak lesznek, ahogy a gyermek nő.

Fontos szempont, hogy mindig egyszerűen válaszoljunk, és tartsuk magunkat a kérdéshez, vagyis ne mondjunk többet, mint amiről a kérdés elhangzott. Vannak kérdések, amelyeket sokszor meg kell válaszolni, mielőtt a válaszok tudatosulnának, de abbéli igyekezetünkben, hogy egyszerűen fejezzük ki magunkat, vigyázzunk, hogy semmi olyat ne mondjunk, amit később már nem lehet visszaszívni.

Persze sok olyan kérdés is van, amire nem lehet egyszerű választ adni, illetve az sem baj, ha elismerjük, hogy nem tudjuk a választ. Ha a kérdésre lehet felelni, keressük közösen a választ; de ha az az élet megmagyarázhatatlan tényeire vonatkozik, mondjuk meg ezt nyugodtan, ugyanakkor biztosítsuk a gyereket, hogy Isten, aki mindent tud, bizonyosan gondoskodik ezekről is. Lehet, hogy ez banálisan hangzik, de igaz.

Mi a helyzet akkor, ha az iskola mást tanít, mint amiről te beszélsz?

Bizonyos értelemben a különböző véleményeknek előbb-utóbb ütközniük kell, s ezzel minden gyermeknek szembe kell néznie. Gyakran segít az, ha más megtért felnőttek is beszélnek a problémás témákról, hogy a gyerekek lássák, hogy más emberek is úgy hiszik ezeket, mint az anyukájuk. Mindemellett sok hasznos könyv is megjelent olyan témákról, mint az evolúció, vagy a feltámadás bizonyossága stb. Olvassátok ezeket együtt, és beszéljétek meg a gyerekekkel, aztán álljatok meg imádságos szívvvel, és hagyjátok a Szentlélekre, hogy végezze el a meggyőzés munkáját, amit más úgysem tudna megtenni! Tehát ne félelemmel tekints a kérdésekre, hanem mint lehetőségekre, és ne zavartasd magad, ha ezek a kérdések más felnőttek jelenlétében hangzanak el!

Sue férje először azt vette észre, hogy az ő elképzelései a keresztény hitről egészen mások, mint a feleségéé, pusztán azáltal, hogy hallotta Suenak a gyerekek kérdéseire adott válaszait.

És ez volt az a pont, ahonnan a személyes istenkeresése elindult. Nagy kihívás hívó édesanyának lenni a mai világban, amikor az anyagiasság vagy az egyre nyilvánvalóbban antikeresztény viselkedésmódok minden oldalról bombázzák gyermekeinket. Mennyire kell életmódunkat befolyásolnia hívó gondolkodásunknak? A keresztény normákat követendőként állíthatjuk-e a fiatalok elé, akik lehet, hogy nem értik meg azokat, de lehet, hogy egyetértenek velük? Minden készülék akkor működik a legjobban, ha a használati utasítást betartják. Ez érvényes a gyerekekre is. A Biblia beszél a családi életről, s ennek segítségével áttekinthetjük azt a három – Isten által belénk ültetett – szükségletet, ami gyermekeinkben is megtalálható. Ezek azok a dolgok, amelyeket Isten segítségével minden hívó édesanyának biztosítania kell gyermeke számára.

1) Az azonosságtudat szükséglete

Mindenkinek megvan az a joga, hogy személyiség legyen. Ezt Isten is elismeri a Bibliában. Önálló személyiségként bánt az emberekkel, nevükön szólítva őket. Nagyon fontos mindannyiunk számára az a tudat, hogy egyediek vagyunk, olyanok, akik számítanak valaminek. Tehát tanítsd úgy a gyermekeidet, hogy nekik külön-külön helyük van Isten szeretetében, és Ő ismeri őket név szerint, és hogy mindegyikük számára van terve. Ha

nemcsak egy gyermeked van, igyekezz arra, hogy ne vedd egy kalap alá őket, mert igen könnyű azt mondani, hogy „a gyerekek”, „a fiúk” vagy „az ikrek”, ahelyett, hogy Amanda és Jill. Mikor eljön a lefekvés ideje, próbálj mindegyik gyermekedre külön-külön egy kis időt szánni! Beszélgetni vele, meghallgatni őt.

Ha olyan korban van már, hogy örül a bibliaolvasásnak, segíts neki ebben, és az imádkozásban is. Már négyévesek számára is kaphatók bibliai történeteket tartalmazó könyvek, és ez az az időszak, amikor a keresztény hitet érintő kérdések vagy problémák megvilágosíthatók ill. egyenesbe hozhatók. Nagy ugyan a kísértés, hogy két gyermeket egynek vegyünk, különösen, ha egy szobában alszanak, mi pedig elég fáradtak vagyunk, és egy kis békére és csendre vágyunk. Mégse tegyük ezt, ha egy lehetőségünk van rá. Eltekintve attól a szemlélettől, hogy két ember már egy csoport, három pedig tömeg, amikor a személyes dolgokról van szó, az egyik gyerek problémája könnyen összezavarhatja a másikat. Egy kisiskolás számára egészen másképp kell megmagyarázni a dolgokat, mint idősebb testvérének. Amikor eljön az imádkozás ideje, tarts egy kis szünetet, és kérd az Urat az Ő közelvalóságának és valóságosságának megtapasztalására, aztán pedig kerüld az „áldjál meg mindenkit a világon, ámen” formulát! Most jönnek ugyanis a személyes kérések: „Istenem, áldd meg a nagymamát” – de mire is van személyesen szüksége? Vagy nem csak: „Istenem áldd meg aput”, hanem „segítsd meg őt abban a munkájában, amit el kell végeznie”.

2) Az elfogadottság szükséglete

– Nincs rád szükségem!

– De van!

– Mondom, hogy nincs!

Ugye, gyermekeink nem szeretik, ha ezt mondjuk nekik?

Mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy a bennünket körülvevők elfogadjanak. Olyan sokan közülünk – beleértve a gyerekeket is – nehéz órákat töltünk azzal, hogy másnak tűnjünk, mint amik vagyunk, csak azért, hogy lépést tudjunk tartani a tömeggel.

Az egyik legmegnyugtatóbb érzés a hívőknek tudni azt, hogy Isten úgy fogad el bennünket, ahogy vagyunk, nem pedig úgy, amivé kellene lennünk. Ez a tudás vajon képessé tesz-e téged, hogy gyermekeidet is úgy fogadd el, ahogy vannak? Bátorítod-e őket arra, hogy Isten adta képességeiket fejlesszék tökéletesre?

Isten azt akarja, hogy ezt tedd!

Lehet, hogy szembe kell néznünk azzal, hogy Marikából soha nem lesz balett-táncos, és az életben majd számítógép-programozóként találja meg a helyét. Vagy hogy Pistike soha nem fog egyetemre járni, de minden adottsága megvan arra, hogy kitűnő szerelő legyen belőle.

Lehet-e a gyermekeidnek, különösen az idősebbeknek, más véleménye a politikáról, vagy a jövőjükéről, vagy ami a legnehezebb: a kereszténységről, hogy úgy éreznéd, jobban szeretnéd őket, ha úgy gondolkoznának, mint te?

Isten szeretete soha nem feltételekhez kötött, és nekünk imádkoznunk kell újra és újra ezért a szeretetért.

A gyerekeknek lehetőséget kell adni, hogy kifejezzék kétségeiket vagy kérdéseiket anélkül, hogy attól kellene tartaniuk, hogy kevésbé fogjuk őket szeretni. Mindenekelőtt kerülni kell az olyan helyzeteket, amikor kimondatlanul is különbséget teszünk a hívő gyermekek és a nem hívők között, vagyis hogy apa oldalára (ha ő nem hívő), vagy anya oldalára állítjuk őket. Ha mégis megtörténik a különbségtétel, vigyázzunk, nehogy az egyiket – akár tudatosan, akár nem – lenézzék a többiek! Soha ne feledjük, hogy a hívő, aki megpróbál a hitéről beszélni valakivel, olyan, mint egy koldus, aki elmondja a másik koldusnak, hol lehet kenyeret találni! Elmondva mindent, imádkozó szívvel félre kell állnunk, és engedni gyermekeinket, hogy maguk válasszanak: elindulnak-e vagy sem megkeresni a kenyeret. Ez nagyon nehéz út, de az egyetlen út. Azok a családok, amelyekben felismerik a gyermekek személyiségének

fontosságát, és megadják a jogot, hogy mindenki saját maga legyen, elfogadva és szeretve a családtagokat ahogyan vannak, biztonnal sikeresebbek ezen a téren. Elképzelhető, hogy nem rendelkeznek azzal a felszínes békességgel, amivel azok a családok, akik ragaszkodnak egy külsőlegesen hasonlatossághoz egy-egy elvet illetően, mégis az előbbieken van olyan légkör, amelyben Isten munkálkodhat, hiszen Ő is így bánik velünk, emberekkel.

3) A szabadság szükséglete (világosan meghatározott korlátok között)

Amit mondtunk, hogy a gyermekeket olyan személyiségekként kell elfogadni, ahogyan vannak, nem jelenti azt, hogy mindent úgy csinálhatnak, ahogy akarnak. A családi élet elviselhetetlenné válna, ha a családtagok a többiek kényelmére és szükségleteire való tekintet nélkül csinálnák a saját dolgaikat. A gyerekeket úgy kell nevelni, hogy tapintatos, segítőkész, engedelmes és megbízható felnőttek legyenek. Az elfogadható viselkedés érdekében bizonyos korlátozásokat kell bevezetnünk. Ebben azt az utat kell követnünk, ahogyan Isten foglalkozik velünk egészen a kezdetektől.

A Biblia első fejezeteiben láthatjuk, hogyan adott Isten az embernek teljes szabadságot és uralmat az Őt körülvevő dolgokon, kivéve egyet. Amikor ez a feltétel megsérült, az elkerülhetetlen következményekkel járt, miként az az 1Móz 3-ban olvashatjuk.

Tehát a szülőknek meg kell egyezniük azokban a viselkedési normákban, amelyek megfelelnek gyermekeik korának és állapotának, akik így meg is értik, mit várnak el tőlük, s mi lesz és miért az engedetlenség büntetése. Ha csak az egyik szülő átadott életű keresztény, meglehetősen nem sikerül úgy elrendezni a dolgokat, ahogy ideálisnak tartanád, de kitartva a járható elképzelés mellett (persze előzetesen sok imádkozással) támogathatjátok egymást mindvégig. A gyerekeknek szükségük van az egyetértő szülők nyújtotta biztonságra. Jóllehet rugódoznak az eléjük állított korlátok ellen, mégis ez biztonságot jelent nekik, ami mögé húzódnak, ha a kölyökbanda nyomása túl nehézé válik.

Ezzel elérkeztünk az utolsó fejezethez – az imához. Megtehetjük, ami tőlünk telik a saját erőnkönkből, hogy családi életünket az isteni elveknek megfelelően alakítjuk, és talán sikerül is elég boldog és kiegyensúlyozott otthont teremtenünk. De ha a gyermekeinket úgy akarjuk nevelni, hogy megtalálják helyüket Isten tervében – tudva, hogy elfogadottak az Ő szemében, és megtapasztalva a békességet és biztonságot az Ő törvényének keretein belül élve –, az egész folyamatot imádságba kell foglalni. Először is, hogy Isten úgy munkálkodjon az életünkben, hogy az Ő erejével olyan édesanyák legyünk, akit Ő tud használni.

Aztán minden nap és minden problémát Elébe hozni és kérni az Ő vezetését és segítségét. Lehet, hogy a dolgok nem a te terveidnek megfelelően alakulnak. Az élet valószínűleg nem lesz olyan könnyű – a Szentlélek szereti az előre eltervezett dolgainkat a feje tetejére állítani. De ha így éljük az életünket, Pál apostollal együtt elmondhatjuk: „Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál” (Róm 8,28). Akarhatunk-e ennél nagyobb biztonságot családjunk jólété felől?

MAGÁNVELEMÉNY

„Emeljétek fel kezeiteket...!” • Pánczél Jánosné (Makó)

Sokszor halljuk és tapasztaljuk is, hogy a hagyományokhoz való merev ragaszkodás akadály lehet a Szentlélek kiáradásának. Ugyanakkor arra is látunk példákat, hogy a túlzásba vitt szabadság szabadossághoz, megbotránkoztató viselkedéshez vezethet, s így ez is akadályozhatja a Szentlélek munkáját. Mindkét állításban van igazság, de érdemes ezt közelebbről megvizsgálni az idevonatkozó igék alapján.

1. Már Mózes könyveiben olvashatjuk, hogy *Isten maga* ad példát a kézfelemelésre, sőt Ézsaiás, Jeremiás könyveiben, a Zsoltárokból és a Példabeszédekben is találunk erre példákat. Csak egy-egy verset nézzünk meg belőlük!

Az *5Móz 32,40-ben* ezt találjuk: „Mert felemelem kezemet az égre, és ezt mondom: Örökké élek én!” Az *Ézs 5,25-ben* ezt: „Ezért gerjedd fel az Úrnak haragja népe ellen és felemel rá kezét, és megveri...” A *Jer 21,5-ben* pedig ezt: „És én kinyújtott kézzel vívok ellenetek...” A *Zsolt 106,26-ban* is olvashatjuk: „De Ő felemelé kezét reájuk...” A *Péld 1,24-ben* is találunk egy nagyon komoly verset: „Mivelhogy hívtalak titeket, és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki eszébe nem vette”.

2. A továbbiakban látni fogjuk azt, hogy Istennek választott, felkent emberei, akiken keresztül nagy terveit megvalósította, csodáit véghezvitte, akiknek közbenjárását elfogadta, mind felemelt kézzel imádkoztak. Így dicsérték Őt, és erre szólították fel Isten népét. Ezek sora már *Mózes*sel elkezdődik: „...Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhoz; megszűnnek a mennydörgések...” (*2Móz 9,29*). Hogy a könyörgéskor milyen fontos volt a kéz felemelése, azt megtudjuk a *2Móz 17,11-től* kezdődően: „És lőn, amikor Mózes felemelé kezét, Izrael győz vala, mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala. Mikor azért Mózes kezei elnehezédének... Áron és Húr tartják vala az ő kezét... és felemelve maradának kezei a nap lementéig.”

A *2Kron 15,7-ben* *Azáriás* „Isten Lelkétől felindítva” így biztatja a népet: „Ti azért bátorságosak legyetek, kezeiteket le ne eresszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van.” *Dávid* a *Zsolt 28,2-ben* így könyörög: „Halld meg esedezéseimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor felemelem kezeimet...” A *Zsolt 63,5-ben* így: „...a Te nevedben emelem fel kezeimet...”, a *Zsolt 77,3-ban*: „...kezem feltartom éjjel szüntelenül...”, és ugyanazt találjuk még a *Zsolt 88,10; 141,2-ben* és egyéb más helyeken is a Zsoltárok könyvében.

Salamon az elkészült új templom felszentelésekor „... oda állott... az úr oltára elé az Izrael egész gyülekezetével szembe, és felemelé kezeit az ég felé” (*1Kir 8,22*).

Így mondta el hosszú, népéért és a templom elfogadásáért való imáját. Ezt a végén, az 54. versből tudjuk meg: „És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt való minden imádságát és könyörgését, felkele az Úr oltára elől, és megszűnék az ő térdein való állásból, és kezeinek az égbe felemelésétől.”

Érdekes megfigyelni, hogy a gyülekezet megáldásakor szinte minden keresztény gyülekezet (felekezet) papjai ill. pásztorai ma is felemelt kezekkel mondják el az áldást Áronhoz és utódaihoz hasonlóan. „Azután felemelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt” (*3Móz 9,22*). Azt viszont figyelmen kívül hagyják, hogy a mindenható szent Istent éppúgy felemelt kezekkel áldották és dicsérték Izraelben. Erre is több példát találunk az Igében határozott felszólításokkal együtt. A Biblia felszólításai és parancsai örök érvényűek, így azok ránk – Isten mai népére – is vonatkoznak. A *Zsolt 134,1–2-ben* ezt a parancsot találjuk: „Nosza áldjátok az Urat mind, ti szolgálói az Úrnak, ... *Emeljétek fel kezeiteket* a szenthelyen, és *áldjátok* az Urat!” A *JSir 3,41* így szólít fel bennünket: „Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben.”

Mindezek alapján feltehető, hogy az *Újszövetség* idejére ez már annyira megszokott és gyakorolt imádkozási forma volt, hogy *Pál apostol* csak mintegy utal erre, amikor az *1Tim 2,8-ban* így rendelkezik: „Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, *tiszta kezeket emelvén föl* harag és versengés nélkül.” – Vagy a Zsidókhoz írt levél írója így szólít fel a 12,12-ben: „Annakokáért a lecsüggesztett kezeket ... egyenesítsétek föl!” Maga *Krisztus Urunk* utolsó földi szolgálatát is felemelt kezekkel végezte, s így is vitetett fel a mennybe. „Kivivé pedig őket Betániáig; és *felemelvén az Ő kezeit*, megáldá őket. És lőn, hogy míg áldá őket, tőlük elszakadván, felvitették a mennybe” (*Lk 24,50–51*).

3. Ha az Igében megkeressük az imádkozás egyéb kifejezési formáit, akkor ezeket találjuk: „*És arcára borula Ábrám*: az Isten pedig szóla önéki” (*1Móz 17,3*). „Akkor arccal

leborulának *Mózes és Áron*” (4Móz 14,5). „És leborula Józsué a földre arccal...” (Józs 5,14b). máshol meg ezt találjuk: „*Térdeimre esvén*, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz” (Ezsd 9,5). „... és megszűnnek az ő térdein való állástól...” (*Salamon*) (1Kir 8,54). Egy határozott felszólítás a Zsolt 95,6-ban: „Jöjjetek, hajoljunk meg, *boruljunk le; essünk térdre* az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” Az *Újszövetségben* is épp így megtaláljuk ezeket: „... és mikor meglátta Jézust, *arcra borulva kéré Őt...*” (Lk 5,12b). „És arccal leborula az Ő lábainál, hálákat adva néki” (Lk 17,16).

Az apostoli levelekben is találunk hasonlókat. *Pál apostol* írja az efézusiaknak: „Ezokáért *meghajtom térdeimet* a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt” (Ef 3,14). A Fil 2,10-ben pedig így szólít fel mindannyiunkat: „Hogy a Jézus nevére *minden térd meghajoljon...*” – Péter apostolról is ezt találjuk az ApCs 9,40-ben: „Péter pedig mindenkit kiküldvén, *térdre esve imádkozék...*”

Urunk *Jézus Krisztus* nagy tusáját a Getsemáné kertjében így írja le Máté: „És egy kissé előremenve, arcra borulva, könyörögvén...” (26,39). Lukács pedig így: „És Ő eltávozik tőlük mintegy köhajtásnyira; és *térdreesvén imádkozék...*” (22,41). Végül a Jel 7,11-ben ezt olvassuk: „Az *angyalok* pedig *mindnyájan ...* a királyi szék előtt arccal leborulának, és imádnak az Istent.”

Néhány helyen találunk *álló imádkozókat*, mint pl. a Lk 18,13-ban: „A *vámszedő* pedig távol *állván ...* monda:...”

A kényelmesebb ülő helyzetben való imádkozásról egyetlen igeverset találtam az Igében, azt is akkor tették a tanítványok, amikor napokon át együtt voltak a felházban, könyörögve és várva a megígért Vigasztalóra. ApCs 2,2, „...és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala.” De még itt sincs megemlítve a *közösszetevés*, amelynek egyáltalán nincs igei alapja. Így kiderül róla, hogy egy olyan – manapság igen elterjedt – hagyományhoz való ragaszkodás, amelyről mondhatjuk, hogy emberi kényelemszeretetből származik. Egyetlen helyen ugyan megtaláljuk a Példabeszédek könyvében, de ott is negatív értelemben. „Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kézösszefonás, hogy pihenjek” (Péld 6,10). És az Ige igazság itt is. Nemcsak magamon, hanem másokon is észrevettem már, hogy a kényelmesen ülő, kézösszefonással elkezdett imádkozással olykor bizony együtt járhat az „egy kis szunnyadás”, sőt még az „egy kis álom” is. Míg a kézfelemeléssel való, álló, térdepelve vagy arcra borulva történő imádkozásnál a szunnyadásnak a legkisebb lehetősége sem áll fenn. (Legalábbis az én tapasztalataim szerint.)

Személyes tapasztalatot is szereztem a kézfelemelés fontosságáról, amikor a Szentlélekkel való betöltésemkor mindkét karom akaratomon kívül, mintegy a Lélek által felemelkedett, és így kaptam meg a nyelveken szólás ajándékát is.

Amikor valakire géppisztolyt szegeznek, általában nem gondolkozik azon, hogy felemelje a kezeit, és kifejezze vele, hogy „megadom magam, leraktam a fegyvereimet, nem harcolok tovább ellened, elismerem, hogy te győztél, ezért szolgád leszek, csak kegyelmezz az életemnek!” Pedig nem tudja, hogy vajon milyen bánásmódban fog részesülni a továbbiakban. De mi ismerjük azt a győztes Urat, akinek a felemelt kezeinkkel azt fejezzük ki, hogy örömmel megadjuk magunkat, mert hiszünk és bízunk Benne, mert ismerjük és szeretjük Őt, és engedelmes gyermekei, szolgálói akarunk lenni mindenben és minden körülmények között feltételek nélkül. Ekkora áldozatot bizonytalannal megérdemel Az, Aki a legnagyobb áldozatot hozta meg értünk.

Nagyon jól tudom, hogy az imádkozásnál nem a testhelyzet az elsődleges fontosságú, amint meg is van írva: „Emeljük fel szíveinket” – először – „kezeinkkel egyetemben” – másodsor. Tudom azt is, hogy a legfontosabb a mi Urunk szavai szerint is, „... hogy Lélekben és igazságban” imádjuk a mi hatalmas és szent Istenünket (Jn 4,24), hogy „hittel” imádkozzunk, „semmit nem kételkedvén” (Jak 1,6), hogy az Úr Jézus nevében (Jn 14,13) és az „Ő akarata szerint” kérjünk (1Jn 5,14), magunkat megalázva megtisztított és „megoldozott” szívvel (Mk

11,25), mert ez *így van megírva*.

De ne felejtjük el azt sem, hogy az „Emeljétek fel kezeiteket... és (úgy) áldjátok az Urat!” is *meg van írva!* (Tehát a leborulással együtt ez csupán az engedelmesség dolga).

KÖRKÉP

A fókuszban Mézes László lelkipásztor – Útépítő pásztor, hídépítő nyáj • Durkó Sándor

Úttalan útjainkon közlekedve eszünkbe sem jut azokra gondolni, akik azokat tervezték, mert annyira lekötik gondolatainkat közlekedőtársaink. Pedig az utak stratégiai szempontból meghatározóak évezredek óta. Magyarországon van olyan út, melynek alapjait még a rómaiak rakták le.

Csodálatos lehet hegyen-völgyön keresztül utat álmodni, majd látni annak megvalósulását is. Igazán látványosan átélhető az alkotás öröme.

Mézes László lelkipásztornak az M1-es autópálya Tatabánya és Győr közötti szakaszán vagy a hegyeshalmi határátkelőhelyen járva ilyen érzései lehetnek, hisz az ő mérnöki munkájának is köszönhető, hogy könnyebben célhoz érkezőnk.

Mézes László a Magyarországi Szabadkeresztyén Gyülekezetek ügyvivője, a Budapest Szugló utcai gyülekezet pásztora.

– *Mit takar gyülekezeteitek megnevezése?*

– Magyarországi alatt azt értjük, hogy nem véletlenül születtünk e hazában, mert ha Jézus visszajön, itt fog keresni bennünket, akiket ide plántált. Sok keresztyén elfelejt virágozni, mert szerinte szűk a cserép, vagy nincs megelégedve a kertésszel. Nézzük csak az autópályák közepére ültetett növényeket, melyek a magas ólomkoncentráció ellenére is virágoznak. Szabadkeresztyén – összetartozó jelentéstartalmú. Szabad az, aki keresztyén, és aki igazán keresztyén, az szabad is. Nem az a szabad, aki azt csinál, amit akar, hanem aki azt teszi, amit kell.

– *Szerinted csak a keresztyén lehet szabad?*

– Igen!

– *Hol vannak a Gyülekezet gyökerei, azok hová vezetnek?*

– Történelmünk az I. világháborúig vezethető vissza. Az olasz fronton egy katonának ellőtték az egyik lábát, akit emiatt leszereltek. Újjászületett, és megtérve hazajött. Nagy missziós lelkület volt benne, mert Debrecen környékén Bibliával a kezében járta a parasztházakat, falvakat, melynek eredményeként házi imakörök jöttek létre.

– *Ez a debreceni vonal?*

– Igen. Ennek a vezetője lett később Marozsán János lelkipásztor.

– *És a budapesti?*

– Ennek kezdete a 40-es évekre nyúlik vissza. A református egyháznak és a Bethániának is tagjai voltak azok a fiatal orvostanhallgatók, akik kevesellték a lelki táplálékot, és minden kedden külön összejöttek. Vezetőjük dr. Mézes Zsigmond, az édesapám volt. Az úgynevezett „kedd estések” az 50-es évek elején a Szabadegyházak Tanácsa Elnökének, dr. Kiss Ferenc professzornak a kérésére önálló kiségyházként csatlakoztak a SZET-hez.

– *Mikortól kapcsolódott össze a budapesti és a debreceni vonal?*

– 1966 után, ugyanis akkor halt meg dr. Kiss Ferenc. Ez – egyéb nyomós okokkal együtt – közrejátszott abban, hogy a gyülekezet, mely akkor még nem volt karizmatikus, nehéz helyzetbe került.

– *Az Úr megmutatta a kiutat?*

– Meg, de ez nem ment olyan könnyen. A gyülekezet fél évig nem úrvacsorázott. Akkor mély nyomot hagyott bennem az Ákán bűnéről szóló tanítás. Álljon elő először a nép, majd a nemzetségek, családok, férfiak, és mindenki adja elő, amit a megszentelt dolgokból elvett: időt, pénzt, tervet, érzést, akaratot stb.

Szentlelkében mutatta meg Isten a kiutat.

A megalázkodásra, keresésre a Szentlélek kitöltése volt a válasz.

– *Te, mint hívő szülők gyermeke, hogyan élted meg ezt az időszakot?*

– A három – majd később a négy fiú egyikeként jártam a gyülekezetbe. Az életemet alapjaiban megváltoztató igazi átélésem, megtérésem a katonaságnál történt 1965 karácsonyán. 1966-tól 1974-ig a gyülekezet aktív tagja, majd az egyetem befejezését követően presbitere lettem.

– *Erre az időszakra esik a nagy ébredési hullám?*

– Igen, 1973–74-re. Előtte viszont van még egy fontos dátum, 1972. Akkor nősültem, és együtt kerestük feleségemmel, hogy mi az, ami hiányzik még az életünkből. Az Úr megmutatta, hogy a Szentlelkének jelenléte és ajándékai hiányoznak.

– *Ebben az időszakban Budapesten a Högyes Endre úti imaház a lelki felüldülés bázisa volt, ahol bárki számára volt hely, aki az összejöveteli helyiségbe befért.*

– A Högyes volt sokáig az a csatorna, ahol Isten az Ő tüzét szét tudta osztani. Sokan jöttek más közösségből is, és vitték. Alapelvünk volt, hogy amit áldásként kapunk, az nem a miénk, hanem Isten egész népéé.

– *Mikortól vagy a gyülekezet lelkipásztora?*

– 1974-től, de meg kell említenem egy másik időpontot is, mégpedig 1982-t, amikortól az Úr sok-sok belső csata után meggyőződött, és teljes idejű munkásként állított szolgálatba.

Gyakorlatból tudtam, hogy sorsdöntő kérdésekben mindig ki kell kérnem Isten személyemre, helyzetemre vonatkozó konkrét akaratát. A szerteágazó gyülekezeti feladatok hullámai kezdtek átcsapni a fejem felett. És akkor az 1Kir 18,21 által szólt Isten, hogy meddig sántikálok még kétfelé. Az Ige szíven ütött, célba talált és azóta fő- és mellékállásban is az Úrnak szolgálók.

– *Megütötte egy szó a fületem. Sorsdöntő kérdéseket említettél az igei vezetés kapcsán, Mire utaltál konkrétan?*

– Az egyik magyar népdal azt mondja: „Mások vittek rossz utakra engem. Mások bűne nem az én hibám.”

Ez nagy tévedés! Mégis, még a hívők is hivatkoznak arra, hogy nem tehettek róla, mert ő meg ő mondta. Döntéseink felelősségét pedig nem ruházhatjuk át másra. Legyen ez pályaválasztás, párválasztás vagy bármi, ami meghatározza életünket.

Természetesen meg kell hallgatni másokat is, hisz „a megmaradás sok tanácsos által van.”

Dönteni viszont nekünk kell, és milyen jó, hogy ebben Isten segítségünkre van.

– *Fő állású lelkipásztorságod idejére esik a Szugló utcai imaház építése?*

– Igen. Ennek kapcsán a csodák sorozatát éltük át. Nem akarom részletezni, hisz bizonyára másoknak is, akik imaházat építettek vagy építenek, hasonló megtapasztalásaik, átéléseik vannak. Gyülekezeti épületünk pedig már – Istennek hála –, majdnem kicsi.

– *Milyen a szervezeti felépítésetek?*

– A rendszerváltással megszűnt közösségünkben is a régi rendszer. A nagyobb gyülekezetek önálló jogi személyekké váltak, a kisebbek pedig a nagyok gondjaira vannak bízva, így 5 nagyobb gyülekezethez 25 kisebb tartozik. Célunk egy olyan laza, valóban testvéri, önként vállalt szövetség létrehozása volt, amelyben elismerjük egymásban Isten elhívását. Ez az elhívás, valamint az elvégzett szolgálat adja azt a tekintélyt, ami alapján elfogadom a másik véleményét és tanácsait.

– *Olyan jó volna, ha elfogadná ezt minden hívő ember zsinórmértékül a Biblia szellemének megfelelően!*

– Sokkal több kapcsolja össze a hívő embereket, mint ami szétválasztja. Meg kell találnunk egymás kezét!

– *Nálatok talán nincsenek is gyülekezeti problémák?*

– Cserépedény mivoltunkból következik, hogy mi is követtünk és követünk el, ha nem is tudatosan, hibákat. Emiatt nagyon nehéz helyzeteket is átéltünk, amelyből sokat tanultunk.

– *Milyen szerepe van a vezetőségnek?*

– A vezetőség szerepe oly mértékben meghatározó, hogy lehetnek a problémák okozói, de a problémák megoldói is.

El kell fogadnunk a másikat olyannak, mint amilyenek Isten is elfogadta, és nem azzal kell foglalkoznunk, hogy mindenáron átformáljuk saját képünkre és hasonlatosságunkra. Az Isten által formált krisztusi jellem nélkül ajándékaink értéküket veszítik.

A karizmatikus hívők közös bűne, hogy amit felépítünk az ajándékainkkal, azt leromboljuk a jellemünkkel. Az ajándék soha nem válhat öncélúvá, minősítő eszközzé. Nem lehet úgy feltenni a kérdést, hogy karizma vagy gyümölcs, hanem karizma és gyümölcs. Minden kegyelmi ajándék haszonra adatik.

– *Tudomásom szerint gyülekezeti szinten kaptatok egy speciális elhívást.*

– Isten kezében gyülekezetünk a híd szerepét szeretné betölteni.

Szeretnénk híd lenni: a nagyegyházak és a kis közösségek, kelet és nyugat, határon túli és belüli magyar között; fiatal és idős, nagycsaládos és egyedülálló, modern és hagyományos zenét kedvelő, karizmatikus és nem karizmatikus között úgy, hogy közben a saját identitásunkat nem adjuk fel.

Meglevő mennyei látásunk mellett tiszteletben tartjuk a másikat is, amely különbözik a mienktől. Nem akarunk minden katolikust meggyőzni, hogy hagyja ott egyházát, és hitest sem, hogy nincs bennünk szabadkeresztyén démon. Jézus két tanítványa jut eszembe, a zelóta Simon és Máté, a vámszedő. A zelótának agyon kellett volna ütni a vámszedőt, de nemhogy békességben elfértek Jézus mellett, hanem még testvérekké is lettek. Jézus ekkora különbséget is át tudott hidalni.

– *A híd kompromisszumokból, nagyfokú empátiával és szeretettel építhető.*

– Más a megalkuvás, és más az ésszerű kompromisszum. Ha megalkuszom, akkor feladom az elveimet, a kompromisszumkötés esetén viszont nem kell feladnom alapelveimet, de ahol lehet, ott engedek a cél érdekében.

– *Köztudott, hogy csak a hiteles emberek vállalhatják a közvetítőt, a híd szerepét.*

– Szeretetről szavahihetően csak szeretetre méltó emberek tudnak szólni, békességről is csak az, aki békességgel teljes.

Az emberekre nem az hat elsősorban, amit mondunk, hanem amik vagyunk.

Ami vagyok, amikor vezetem az autót, utazásnál kezelem-e a jegyet vagy sem, lerúgom-e a sarokba a koszos cipőmet, és még sorolhatnánk; mindezek együtt tesznek bizonyosságot arról, hogy ki vagyok én.

A VILÁGNAK A 24 ÓRÁS KERESZTYÉNEK HIÁNYOZNAK!

– *Az egyéni életszentséget nem lehet megspórolni.*

– A Szentlélek szabadsága és rendje nem kizárja, hanem feltételezi egymást. Ezeket nem lehet egymás ellen kijátszani. Aki élő imakapcsolatban van Istennel, annak életén ez meglátszik, és részese lehet a hídépítésnek.

– *Említetted az imaélet fontosságát.*

– Az imaélet az otthoni csendeskamrában kezdődik. Aki otthon nem imádkozik, az nem tudja azt a gyülekezetben bepótolni. Gyülekezetünkben szeretnénk imaköri rendszert felépíteni, ahol mindenki belekerül a szeretet hálójába. Ez házicsoport rendszerű lenne, ahol az imakörök a szőlőszemek, a magok pedig a testvérek. Jézus a szőlőtő, a gyülekezet a fürt. Egy másik gyülekezet másik fürt. Ő lehet otellő, a mi gyülekezetünk muskotályos, de mindkettő egyazon szőlőtőn.

– *A vezetők felelősségére már az előzőekben utaltál.*

– A szolgálattevőknek, legyenek azok gyülekezeti előljárók vagy egy-egy terület felelősei, testvéri közösségekben kell lenniük egymással, betöltve szolgálatukat, nem rivalizálva; mint ahogy az autóban sem csak kormány vagy lökhárító van, hanem keréktartó csavar és olyan alkatrészek is, amelyek nem látszanak, mégis nélkülük nem menne a kocsi.

– *Minden tagnak van tehát valamilyen feladata?*

– Az egészséges az lenne, ha mindenkinek lenne, erre törekszünk. Mindenkire szükségünk van, bár a sáfárság mértékét Isten adja, de amit ránk bíz, azt hűséggel kell végeznünk. Fontos, hogy lássa a gyülekezet a célt, és abban minden tag az ő részét.

Ha van, aki „pióca” testvér, aki csak táplálkozik, de terhet nem akar hordani, talentumát elássa, azoktól fájdalom, de meg kell válni.

– *Beszéltünk a gyülekezet küldetéséről, a gyülekezeti vezetőkről, a tagokról és a te személyes elhívásodról. Hogyan éled meg lelkipásztori szolgálatodat?*

– Erre nagyon hosszan tudnék válaszolni, ezért megpróbálom válaszomat lerövidíteni. A Róm 8,28–30 szerint Isten ismert, elrendelt, elhívott, megigazít és megdicsőít. Azért vagyok pásztor, mert Isten erre elrendelt, elhívott, megigazított és megigazít. Ha ebben a tudatban szolgálok, akkor akik engem szeretettel kritizálnak, azok segédlelkészek, mert odavisznek – ha van kellő alázatomban – Isten színe elé.

A pásztoroknak pásztori szívre van szüksége.

– *Pásztori szív? Milyen az?*

– Szeressek mindenkit, ne legyenek kedvenceim, igyekezzek mindenkit megérteni, és időmet úgy beosztani, hogy minél többnek jusson, szükség szerint. A másik terhe legyen olyan, mintha az enyém lenne. A pásztori szív a másikat nemcsak befogadja, hanem elfogadja. Számomra a modellt a 23. zsoltár adja.

– *A pásztorlásban mennyire meghatározó az Istentől rendelt segítőtárs, a feleség szerepe?*

– *Meghatározó! Feleségem számomra a legszebb nő a világon, akivel már huszonegy éve „mézesheteket” élünk. Nélküle kevesebb lennék, mint aki vagyok, és nem lennék az, aki vagyok. Nagyszerű és abszolút segítőtárs. Bizonyos kérdésekben elmondja a véleményét, de dönteni mindig én döntök. Hihetetlenül kiegészítjük egymást. Ő az a társ, akit Isten nekem rendelt, és jó azt tudni, hogy ezt ő is tudja.*

Isten áldását tapasztalhatjuk életünkön. Fiunk, aki most érettségizett, ha felvételt nyer, akkor a Pünkösdi Bibliai Főiskola hallgatója lesz.

– *Örülök, hogy nemcsak a mézesheteket, éveket, hanem évtizedeket is úgy élitek meg, hogy házasságotok példa, mégpedig jó!*

– Sok házasság ott megy tönkre, hogy mindent elszellemiesítenek. Pedig csak arról van szó, hogy valakinek le kell vinni a szemetet, ki kell pucolni a cipőt, netán el kell mosogatni. Az a célunk, hogy másokat is elvigyünk arra az útra, ahol megtapasztaltuk életünkben Isten győzelmeit.

Ennek érdekében ezen a nyáron olyan családi táborot szerveztünk, ahol a gyermekek és szülők együtt voltak, és külön foglalkozásokon vettek részt. Olyan praktikus témák is terítékre kerültek, mint az alapvető higiénia vagy a néhol még mindig tabu téma a szexualitás, amely nem valami istencsapás, hanem egy csodálatos ajándék.

Szerettem volna a beszélgetést a házasság kérdésénél, a csúcsponton befejezni, de ez nem sikerült. Igaz, figyelmeztetett az elején, hogy vigyázzak, mert a lelkészekről az a hír járja, hogy a beszélgetést csak elkezdni tudják, befejezni már nem.

Mézes Lászlót hallgatva eszembe jutott egy tizenkét évvel ezelőtti délután, amikor lakásukon járva vizsgaidőszak lévén hébert tanultunk. Friss, energikus, ambiciózus és mindemellett nagyon barátságos volt, és azóta semmit nem változott. Amíg akkor mi hébereztünk, a másik szobában felesége és néhány asszony a lepramisszióknak fáslikat kötött. Megragadó kép volt.

Mint kiderült, az asszonyok egy része ma is úgy beszélget, hogy közben jár a kezük, és a leprásoknak kötszereket készítenek.

Beszélgetésünkben mindig a gyülekezettel kapcsolatos dolgok kerültek előtérbe. Így többek között a Zúgó Szél Alapítvány, amelyet két tolókokocsis testvérnő hozott létre hívó könyvek és videók fordítására, kiadására.

Boldogan említette a gyülekezetben folyó komoly gyermekmunkát, a fiatalok új rap stílusú evangélizációs eszközét, amikor a keresztyén énekeket félig mondott, félig énekelt pergő ritmusú mozgással kísérve adják elő.

A fiatalokkal kapcsolatos a nemrég beindított középszintű gyülekezeti munkásképzés is, ahol nem tábornokokot akarnak képezni, hanem altiszteket, akikre a munka dandárja vár.

Végezetül, mint az evangéliumok végén Jézus széles e világra küldő missziós parancsa, szóba került az evangélizáció, amelyet napjainkban egyesek lejárattak, mégis tenni kell. Véleménye szerint az igazi evangélizációnak mindig az egyházon belül kell kezdődnie. Ha nincs egység és szeretet, az a hatásfokon nagyon felismerhető. A bizonyágtétel nem bizonyágmondást kell, hogy jelentsen csupán.

Az egyik gyülekezetben a kijáratú ajtóra belülről ráírták: MISSZIÓTERÜLET!

Mézes László lelkipásztor és a rábízott nyáj utat, hidat épít, néha sivatagi terepen, néha háborús körülmények között. Építőanyagaik a békességre törekvés és a cselekvő szeretet, a kötőanyag pedig a Szentlélek ereje.

A búcsúkézfogáskor tiszta szívből kívántam munkájukra Isten gazdag áldását.

Megy a sátor... vándorútra, egyik helyről a másikra! • Durkó Sándor

Megérkezett tehát, és nem reklamált, pedig bejárta már fél Európát.

Angliában, Finnországban fejlődését imádkozó mesterek kezei segítették. Miután elkészült, begyömöszölték egy kamionba, ahol pokolian érezte magát, mert sötétség volt és zúgó kilátástalanság.

Pedig ő a zöld rétet, mezőt szereti, a tündöklő napsugarat vagy a csillagos égen világító teliholdat.

Emberek százairól álmodozott, akik vázsna alatt új életre jutnak... amikor kattant a zár, és egy morcos hang közölte, hogy végállomás, kiszállás.

Először nem ismerte ki magát, de hamar rájött, hogy megérkezett, otthon van. Melegség futott át rajta, amikor imádkoztak érte, majd körültekintő, figyelmes kezek vigyázva

kiegyenesítették elgémberedett tagjait, és valami elképesztő ügyességgel talpraállították.

Nagy levegőt vett, és körülnézett, miközben kihúzta magát. Rájött, hogy mustrálgatják, méregetik.

Némelyek büszkék voltak rá, mások gyanakodva lesték, ezekre rá se hederített. Meglepődve tapasztalta, hogy körülötte forog a világ. Egy rosszul sikerült rajz alapján minden villanyoszlopon, hirdetőablán őt reklámozták.

Megtudta, hogy Pünkösdsinek keresztelték, és hullámozott az örömtől, amikor a Közösség elnöke megáldotta. Tőle tudta meg, hogy nem marad sokáig Pécelen, mert viszik Budapestre, majd szerte az országba, és mindenütt nagyon várják.

Tele van izgalommal, mégis, mint másban az első szerelem, benne az első szolgálati hely mély nyomokat hagyott.

Annyi minden történt négy nap alatt, hogy nem győzte kapkodni merevítő zsinórjait. Volt filmvetítés Jézus életéről és az élet nagy kérdéseiről. A gyermekek játékokat készítettek, miközben a fiúk fociztak a közelben. Hiába drukolt nekik, a Kármel kupát a kilenc csapat győztesei, a Brazilok előtt a Rózsaszín Párducok vehették át a záróistentiszteleten.

Szívesen gondol az evangélizációs alkalmakra, amikor majdnem kicsinek bizonyult, mert a

polgármester és a jegyző mellett a fél falu ott szorongott a sátorlapja alatt. Másnap nem akart hinni a szemének, amikor a házasságról szóló előadásra ismét látta jönni a polgármestert és a feleségét.

Boldogan emlékezik vissza tehát első állomáshelyére, a dicsőítésekre, amikor árbocrúdjai megmozdulva észrevétlenül verték az ütemet.

Szép volt, de nem ér rá érzelegni, mert már bontják, csomagolják, kocsira rakják, és viszik új állomáshelyére.

Nem akar a múltból élni, ezért elhatározta, hogy a tapasztalatokat felhasználja, előretekint, és ami rajta múlik, megteszi, hogy a kellően beharangozott országos sátormissziós program keretén belül minél többen átélhessék a megújulás vagy az újjászületés örömét.

Tele van kíváncsisággal és várakozással. Alig várja az újabb és újabb alkalmakat.

Hálás Istennek, hogy ide küldte, és mi is azok vagyunk, mert itt van közöttünk – Istennek sátora.

Szabad és tiszta misszióterület (Interjú Fábián Attila testvérrel) • *Balogh Sándor*

Gyermekmunkásaink évenkénti országos első találkozására immár évek óta március idusán kerül sor. Így történt ez az idei márciusban is, mely alkalomra meghívtuk Közösségünk újonnan megválasztott elnökét, Fábián Attila testvért, hogy köszöntse az egybegyűlt, gyermekekkel foglalkozó testvéreket. Ám a svédországi nagy utazás éppen erre az időpontra esett, így arra gondoltunk áthidaló megoldásként, hogy magnószalagra rögzített köszöntést fogunk átadni a gyermekmunkásoknak. Mivel ez a beszélgetés a gyermekmunkát lényegi kérdésekben mélyen érintő interjúra sikerült, így szeretettel adjuk közre olvasóinknak is.

– Hadd kezdjem egy alapvető kérdéssel: Bibliai látásod szerint a gyermekmunka során mire kell a fő hangsúlyt helyezni?

– Végtelenül fontosnak tartom a gyermekmunkát. Hálás vagyok az Úrnak azokért az időkért, amikor a gyülekezetekben akkor is volt folyamatos gyermekmunka, amikor a hatalom ezert retorziókkal fenyegetett. Személyes emlékeim között nagyon kedves időszakot jelentenek gyermekbibliakörös éveim, ahol felnőttem, és első bibliai ismereteimet szereztem. Nagyon hangsúlyosnak vallom a Közösség misszióján belül a gyermekekkel való foglalkozást több szempontból is. Az egyik alapvető dolog, hogy olyan társadalomban élünk, ahol a családok kegyetlen kríziseken mennek keresztül, ahol a szülők funkciói teljesen összekeveredtek. A szerepzavarban küszködő családokban az első számú vesztes mindig a gyermek. S akkor még nem is szóltam a szétesett családokról, a család nélküli gyermekekről, a meg se született gyermekekről... Ezek a tények hallatlanul nagy felelősséget rónak ránk, s ezzel a felelősséggel igenis számolni kell az Úr előtt!

A gyermekmisszióban, ugyanúgy mint más misszióterületeken is, elérkezett annak az ideje, amikor hangsúlyosan és nagyon komolyan oda kell figyelni saját gyermekeinkre, egészséges bibliai nevelésükre, de túl szabad és túl kell lépni a gyülekezeti falakon, és felelősséget kell hordoznunk a körülöttünk élő gyermekek iránt. A gyermekmisszióban a misszióra helyezném a hangsúlyt.

Nyíljunk meg, hordozzuk azt a drága kincset és üzenetet, amelyet a Jézus Krisztussal való személyes találkozásunk és újjászületésünk jelent az életünkben! Gyermekeinknek is legyen személyes találkozásuk, megtapasztalásuk Jézus Krisztussal! Készítsük fel őket arra, hogy készek legyenek a bennük élő reménységről a maguk szintjén a velük egykorúaknak beszélni! Íme egy igazán szabad és tiszta misszióterület!

A következő, ami talán elhanyagolt egy kicsit: szeretném, ha a gyermekek őszinte imádsága valahol helyet találna a gyülekezetek életében. Koreában járva hallottam egy előadásban, hogy világméretű imádkozásban fognak össze a gyülekezetekben élő gyermekek, és hatalmas

válaszokat tapasztalnak meg, mintegy visszaigazolásként annak, hogy imádságuk eljutott az Atyához.

– Amikor a bibliai alapoknak egyre mélyebb fontosságot tulajdonítunk, és amikor megtérésre bátorítjuk gyermekeinket... nos, olykor az a tapasztalatom, hogy nem minden gyülekezet van erre felkészülve. Mi a teendője ilyen esetben a gyermekmunkásnak?

– Úgy gondolom, hogy nem teológiai vitákkal kell ezt a kérdést megközelíteni, és nem valami doktrinális tételek kidolgozására van szükség...

Egyszerűen legyetek őszinték, természetesekek, s engedjük meg a gyermeknek, hogy a maga egyszerű és őszinte bizonyosságát elmondhassa. S ne várjunk tőle olyan gyümölcsöket, amelyek még a felnőtteknél is alig-alig találhatók meg.

Egy 6–8 éves gyermek megtérése nem azt jelenti, hogy egyből egy 10–15 éves egyén érettségére fog eljutni, hiszen a biológiai és pszichés személyisége marad 6–8 évesnek.

Azonban azt mindenképpen jelenti, hogy az Úrnak adott igen számon van tartva, és egészen más eszközökkel tudunk a nevelés szempontjából segíteni nekik, amikor a serdülőkor nehéz időszaka jön fejlődésükben. Már építhetünk és hivatkozhatunk rá: kisfiam, kislányom, te tudod, hogy az Úr Jézus mit tett érted, Ő elfogadott téged, te befogadtad Őt... – és így egészen más fogékonysága van a gyermeknek a helyreigazításra, mint egyébként. Fontosnak tartom a lelkigondozásukban, hogy ne erőszakos, ne valami programpontoszerű legyen, hanem személyes élményük, megtapasztalásuk alapján próbáljuk velük megbeszélni a problémákat.

– Legyen az felnőtt vagy gyermek, a megtérést követnie kell a lelki növekedésnek. Ennek az Úrral való személyes kapcsolat, imádság, bibliaolvasás az alapja, ugyanakkor nagyon fontos, hogy legyen egy lelki társ, egy barát, egy lelkigondozó is az újszülött számára. Mindezekkel együtt szükséges, hogy szolgáló életet éljen, mert ez is segít a növekedésben. Gyermekeink a gyülekezeti, lelki élet milyen területein lehetnek hasznos szolgálattevők?

– Nem tartom rossznak a hagyományos gyermekistentiszteleti formákat, a gyülekezetben az aranymondások, gyermekénekek, jelenetek, beszámolók megjelenését, de úgy érzem, hogy messzebbre kell látnunk, és tapasztalunk kell azt, hogy a mai korban a gyermekek megnyilatkozásának más területeken nagyobb önállósága van, s ezért próbáljuk őket szabadabban megszólaltatni, s nem mindenáron, mindig a nagy nyilvánosság előtt, mert ez egy kicsit a szereplés kísértését is behozza az életükbe. Különösen a papák, mamák, nagypapák és nagymamák mosolygása okozza ezt, s a gyerek el is hiszi, hogy ő volt a legszebb, a legügyesebb... s utána lehet vele foglalkozni, hogy a hiúság, meg a nagyravágyás az bűn, drága kisfiam... Vagyis éppen a felnőttek csöpögtetik mindezeket a gyermek lelkivilágába.

Itt is azt szeretném hangsúlyozni, hogy próbáljunk meg a gyermek egyéniségéhez illő feladatokat adni. Tehát a személyiséget próbáljuk megismerni, mert ezek talentumok, Istentől kapott ajándékok, s akik a gyermekekkel foglalkoznak, azoknak a dolguk ezeket felismerni, és segíteni, hogy kamatozzanak ezek az ajándékok.

Másik terület arra bátorítani és felkészíteni őket, hogy missziós szolgálatuk van a saját környezetükben és kifelé. Ne a felnőttek jelszavait, frázisait tanítsuk meg velük, hanem itt az ideje gyermekeinket felszabadítani azokból a gátlásokból, melyek az elmúlt évtizedekben keményen beleivódtak a felnőttekbe: „Ha Jézusról van szó, akkor halkítsd le a hangodat. Ha az óvodában vagyunk, nem szoktunk az óvodában imádkozni...” Ezek alól oldjuk fel gyermekeinket, hiszen ezek a görcsök ma már a felnőtt társadalomban sem reálisak.

– Mi gyermekmunkások hisszük, hogy a hátralevő időben sok lehetőség vár ránk a gyermekmunkában. A hagyományos munkából megtartva azt, ami értéknek nyilvánult, keressük az új utakat arra, hogy valóban misszió legyen a gyermekmunka.

S végül hadd kérdezzem meg, mi az, amit nem kérdeztem ugyan, de szeretnél róla beszélni...

– Egy személyes élményt osztanék meg veletek.

Annakidején Békésen édesapám prédikációiban nagyon sokszor visszahallottam ezt. Három

nővérem és öt húgom van, és egyedül voltam fiú mindaddig, míg további négy öcsém meg nem született. Kisfiú koromban gyakran kéz a kézben mentünk édesapámmal a gyülekezetbe, s mint kisfiú nagyon féltém a kutyáktól. Tudtam azt, hogy melyik háznak a kerítésénél várható a kutya odaugrása, és már előre féltém. Így érkeztünk egy olyan helyre, ahol ráadásul rossz volt a kerítés, és igen nagy kutya volt benn. Izgultam, mert éppen én mentem belül a járdán, és amikor odaértünk, erősen szorítottam édesapám kezét, s vártam a kutyát, ami egyszer csak bumm..., jött. Akkor minden bajom volt, de édesapám átölelt, és fölvetett a karjaira. Így megnyugodtam, de elkezdtem incselkedni is a kutyával: vau, vau így próbálva felülemelkedni a bennem levő férfiúi önértet megszegyenyülésén. Persze akkor már ott voltam édesapám karjaiban. Ez olyan élmény, amit azóta lelki életemben tanulságként nagyon sokszor felhasználtam. Fogom Valakinek a kezét, akinek kezéből senki ki nem szakíthat. Az ordító oroszlán szerte jár, és azt keresi, hogy kit nyelhet el, de fogd a kezét, s amikor már nagyon megijedtél, akkor a Mennyei Atya karjaira vesz, és ott olyan jó lenni, ott biztonságban vagy.

Szeretném azt is megtanulni, hogy nem illik onnan a „kutyával” incselkedni, mert nem az én erőm, és nem az én bátorságom az, ami megtartott, hanem az Atya ölelő karja. Övé legyen a dicsőség! Maradjunk ott elrejtve mindörökké!

– *Köszönöm a beszélgetést!*

Bibliaiskola Ózdon • ifj. Kovács Béla

1994. április 17-én tartották Ózdon a gyülekezet bibliaiskolájában végzetek ünnepélyes bizonyítvány átadását. Az iskola megalakulásáról és két féléves tapasztalatairól annak idején az 1992/5-ös számunkban beszámoltunk. Azóta a hallgatók befejezték a negyedik félévet is, túlvannak a vizsgákon, és kézhez kaphatták középfokú teológiai tudásukat igazoló bizonyítványukat is.

Az ózdi bibliaiskola tapasztalatairól, hasznáról, a további elképzelésekről kérdeztem Chernel András lelkipásztort.

– *Az ózdi gyülekezet keretein belül megvalósult bibliai képzés első szakasza lezárult, miután az első beiratkozottak túljutottak az utolsó vizsgán is. A vizsgák óta több hónap telt el, s a végzetek többsége friss tudásával a szolgálat útjára lépett, illetve folytatta azt. Most már megkérdezhetem: Elérte eredeti célját az iskola?*

– A bibliai képzés szükségességét a gyülekezetünk fejlődése és városunk evangélizálása szempontjából mutatózó lelkimunkás-igény motiválta.

Felismertük, olyan testvérekre van szükség, akikben az ismeret és a Szentlélek munkája erősíti egymást. Az iskolát elvégzettek végignézve azt kell mondanom, elértük ezt a célunkat, hiszen akik tanulmányaikat befejezték, eddigi szolgálatukban, valamint újabb területeken is kamatoztatják tudásukat.

– *Mondanál néhány példát is?*

– *Hogyne. A végzett testvérnők közül többen a nemrégiben újra indult nőközösségi munkában vállaltak feladatokat, a fiatalok közül néhányan a gyermekbibliaköri munkában, az irodalmi területen találtak szolgálatot.*

Mások, például egyik presbiterünk is újabb tudással és ismerettel felvértezve folytatja szolgálatát, és többek is lehetőséget kaptak, kapnak az igehirdetésben is.

– *Vagyis adottak a lehetőségek a végzetek előtt.*

– *Így van, a lehetőségek nyitottak, ha hasznosítani akarják magukat, annak mi nagyon örülünk. Különösen a lelkigondozás és az ifjúsági munka területére várunk új arcokat. Gyülekezetünk létszáma eléri a 250 főt, amihez körülbelül 110 gyermeket számolhatunk. Rengeteg tennivalónk van, és a munkás még így sem sok.*

– *Hányan végeztek a bibliaiskolában?*

– Tizenöten kaptak most bizonyítványt, akik közül tizenketten az ózdi gyülekezet tagjai. Egy fiatal a miskolci pünkösdi gyülekezet tagja, ketten pedig szabadkeresztyének: egyik a miskolci, másik a kazincbarcikai gyülekezet vezetője. Csak az érdekesség kedvéért jegyzem meg, ez utóbbi testvérünk rendőr őrnagy, aki nagy – Isten és emberek iránti – szeretettel végzi munkáját.

– *Hány testvérnő vette sikerrel az akadályokat?*

– Külön öröm számunkra, hogy hat testvérnő is kapott bizonyítványt a férfiak mellett, igazolva, hogy ők is megállják helyüket a teológiában, csakúgy mint a gyülekezeti szolgálatokban. Amint említettem, a nőközösségi és a gyermekmunkában léptek szolgálatba.

– *Korábbi beszélgetésünkön említetted az iskola állami elismertetését.*

– Igen, szerettük volna. Azonban olyan bonyolult jogi eljárást jelentett volna az elismertetés, hogy arról végül is lemondtam. Szóba került, hogy a Bibliai Főiskola egyik fiókintézménye legyünk, de ez sem valósult meg. Így maradtunk a Pünkösdi Közösség ózdi gyülekezeti bibliaiskolája, amely közösségi szinten is elismert.

– *1992-ben azt mondtad, 1993 őszétől újra indul a képzés. Azonban ez nem így lett. Mi ennek az oka?*

– Valóban akartunk újabb évfolyamot indítani, ahogy azt két évvel ezelőtt mondtam is. Az azóta eltelt másfél év folyamán azonban olyan új látás merült fel, ami a bibliaiskolát per pillanat nem indokolja.

– *Nevezetesen?*

– Tudod, a bibliaiskolát a belső szükséglet hozta létre: a munkások képzése, és a meglévők továbbképzése. Ezt az igényt részben kielégítettük. Noha az érdeklődés jelenleg is megvan, gyülekezetünknek most mégsem az iskolára van szüksége. Égető feladat ugyanis a belső struktúra kiépítése, a lelkigondozói csoportok létrehozása a már végzettekkel. Mint mondtam, nemrégiben újra indult a nőközösségi munka, a gyermekekkel hat csoportban foglalkozunk a bibliakörökben, az ifjúságban viszont jelenleg csak egy ideiglenes szolgáló van, noha két-három még elkelve.

Tehát a gyülekezet helyzete azt kívánja, hogy minden erőnkkel a gyülekezet építésén fáradozzunk. Azt az energiát, amit a tanításra és a tanulásra fordítanánk, a gyülekezet belső építésébe kívánjuk fektetni.

– *Azért lesz még olyan idő, amikor ismét indul az ózdi bibliaiskola?*

– Mihelyt konszolidálódunk, igen. A tananyag számítógépen van, a megfelelő időpontban bármikor kezdhetünk.

A tanári kar is bővült id. Kovács Béla testvér visszaköltözésével Ózdra, és még újabb tanárok is beállhatnak a munkába.

– *Más gyülekezetekből is jöhetnek hallgatók? Tudomásom szerint lenne erre igény.*

– Igen, többen megkerestek. Nekik is elmondtam, most is elmondom, hogy az elvi lehetőségek adottak. Azonban ez már közösségi érdek is, és ennek megfelelően az anyagi háttér megteremtése már nemcsak az ózdi gyülekezet gondja kell, hogy legyen. Levelező oktatást szeretnénk, ami például a gyülekezetnek rendszeres szolgálatot jelentene a szállásadásban, étkeztetésben. Azonkívül a főiskola levelező tagozatának indulása csökkentheti az irántunk megnyilvánuló korábbi érdeklődést.

– *András, remélve, hogy a felvetődött problémák megoldása az Úrnál biztos kezekben van, kívánom az Ő áldását az Élő Víz olvasói nevében is mindazokra, akik hozzájárultak ehhez a sikeresen záruló képzéshez. Köszönöm a beszélgetést.*

{k1994401}

Az ózdi bibliaiskolán 1994-ben végzett ózdi testvérek csoportja. Előtérben ülnek a tanárok.

Pünkösdi Mátészalkán • Márton Henrietta

Az év elejétől kezdve az Úr csodálatos dolgokat tesz a gyülekezetünkben. Kemény városunk ébredezni kezd, az emberek szíve megnyílik Isten felé; családok, házaspárok térnek meg, és lépnek együtt az Úr szolgálatába, és sokan meggyógyulnak Jézus nevében.

Gyülekezetünk fiatalságát az Úr napról napra szaporítja, és áldásaiban részesíti. A fiatalok többsége ebben az évben Szentlélek-keresztiséget nyert, és vannak, akik az Úrtól kaptak bölcsességet, és prófétálnak.

Ennek a folyamatnak köszönhetően tarthattunk pünkösdkor bemerítési ünnepélyt. A mi gyülekezetünkben tizennégyen, a szomszédos gyülekezetekből pedig kilencen merítkeztek be. Hálások vagyunk Istennek ezekért a nagy dolgokért, és hisszük, hogy ez a folyamat nemcsak nálunk, hanem az egész világon ki fog teljesedni.

{k1994402}

Beteljesedett az Írás! • B. L.

1994 febr. 26-án kísértük utolsó útjára szeretett testvérünket, Lócze Lajosnét, a Móríchidai gyülekezet hűséges tagját. Testvérünk elköltözésével a „Nagy idők” tanúi ismét kevesebben lettek.

1906-ban született, 30 éves korában fogadta szívébe az Úr Jézus Krisztust, és ennek bizonyosságként megkeresztelkedett. Férje, és férjének szülei, akikkel együtt laktak, igen sok keserűséget és megaláztatást szereztek neki.

Sokszor kapott verést. Férje, hogy „jobb belátásra” térítse, éhezettette, lezárta előle az éléskamrát. (Minden lehetséges módon megalázták.) A testvérek hordták neki az élelmet a szomszédba.

1939-ben férje szülei jelentették fel bosszúból a gyülekezetet, és emiatt a gyülekezet minden tagját bebörtönözték. Férje és annak szülei az evangélikus egyház melletti buzgólkodásukban minden lehetséges módon ellene álltak. Felcseperedő gyermekeit, Mariskát és Lajost is hite ellen hangolták.

Életének nagy részét ellenséges környezetben élte le. Így született végrendelete, amelyben arról rendelkezik, hogy férje és gyermekei akarata ellenére is hittestvérei temessék el, és ott az evangélium hirdettessék.

1984-ben halt meg a férje, aki csak a halálos ágyán békült meg feleségével. Ezután közel tíz éves egyedüllét következett. Imában hordozta a gyülekezetet és gyermekeit. Álmában sokszor kapott látást és kijelentést az Úrtól. 1990-ben az Úr kijelentette neki, hogy lánya, Mariska kegyelmet kapott. Az Úr üzenetét a gyülekezet megbízott vezetője közvetítette a lánya felé, aki azonnal elfogadta azt, és mind e mai napig az Úr hűséges gyermeke.

Egyedüllétében erős nagyothallása ellenére is az Urat szolgálta. Már a kapuig sem tudott kimenni, de még akkor is Isten kegyelmét hirdette. A hozzá látogató szomszéd néninek (97 éves), aki vak volt, Bibliát olvasott, és sikerült őt az Úrnak megnyernie. Beteljesedett az Írás: „még vén korban is gyümölcsöző”.

Halála előtti évben az Úr újabb örömet szerzett neki, Lajos fiának leánya és annak férje is az Úr gyermeke lett. Isten meghallgatja az édesanyák imáját.

Halála előtti évben meghalt leányának részeges férje, így ő magához vehette édesanyját.

Életének utolsó hónapjait hívő környezetben, szeretetben és biztonságban tölthette. Temetésén Bérces Lajos és Telegdi József testvér hirdette Isten Igéjét. Végrendeletének megfelelően csaknem az egész falu hallhatta a megterés örömeit.

Részlet Lócze Lajosné testvérnő végrendeletéből:

„Ez utolsó kívánságom és kérésem... ha meghalok,... temetésem a szertartást a pünkösdi hívő atyafiak végezzék. Istennek Igéje hirdetve, szent és nagy neve dicsőítve legyen...”

Kedves férjem, drága gyermekeim! Tudjátok ti is, én ez útért sokat szenvedtem. De azt meg én

bizonyítom, hogy sok drága és boldog órát töltöttem el az Úr Jézus lábainál. Ez az ára a szenvedésnek... kérlek benneteket, kedveseim, fogadjátok el az Úr Jézust... Hiszem..., hogy nem utasítjátok el az utolsó kívánságomat.”

Az Úr hazaszólította

Id. Paska Sándornétól február 22-én vett végső búcsút a Berhidai gyülekezet. Testvérnőnk életének 74. évében szólította haza a Megváltó. Paska néni 1945-ben tért meg, és merítkezett be férjével együtt. 1969-ig a Tamási Gyülekezet, azóta pedig a Berhidai Gyülekezet tagjaként élte szolgáló életét. Nyolc gyermeket nevelt fel. Halála váratlanul jött, testvérnőnk betegség és fájdalom nélkül lépett át az örökkévalóságba. Temetésén Bozsóky Ferenc és Török Lajos testvérek szólták a vigasztalás ígét a gyászolók népes csoportjának.

Már az Úrnál van... • F. A.

Elefánti János testvérünk a Bp. Rákoscsabai gyülekezet lelkipásztora életének 89. esztendejében – az étellel betelve – csendben megpihent az Úrnál.

Temetése 1994 július 8-án volt Budapesten. Tisztelettel emlékezünk testvérünk példamutató szolgálatkészségére, és a közösség iránti hűségére.

Amíg fizikai erejéből tellett, mindig ott volt minden gyülekezeti alkalmon és országos rendezvényen. Ahol megjelent, ott mindig szolgált is a testvériségnek. Hányszor hallottuk személyes bizonyágtételét arról, hogy egészen kisgyermek korában baleset érte (lúgkövet ivott), az orvosok lemondtak róla, de Isten csodálatosan megmentette. Teljesen szétroncsolódott nyelőcsövét Isten meggyógyította és csodálatos énekhanggal ajándékozta meg. Felüdítő volt hallani, amikor bizonyágát követően felcsendült ajkán az Isten dicsérete. Ahogy idősödött, egyre nagyobb átéléssel szerette énekelni a „*Jézus nagy szeretete talált meg bűnőmben...*” kezdetű éneket, s amikor a refrénhez érkezett, magával ragadóan kapcsolta be az egész gyülekezetet: „*Évről évre edesebb, évről évre edesebb! Dicső szeretete, Jézus nagy kegyelme évről évre edesebb!*”

VILÁGABLAK

A világ pünkösdi gyülekezeteinek imatalálkozója • (-)

Az október 1-től 3-ig terjedő hétvégére ütemezték be a világ pünkösdi gyülekezeteinek első imatalálkozóját. Loren Triplett pásztor (az amerikai Assemblies of God külföldi missziós osztályának végrehajtó igazgatója) szerint ez lesz az első közös imaalkalma a Föld 123 országában élő pünkösdi testvéreknek.

Az imatalálkozót a világ pünkösdi gyülekezeteinek kongresszusához kapcsolódóan tartják, mely október 3-án lesz Szöulban. A találkozó minden idők legnagyobb pünkösdi imaalkalmának ígérkezik, melyen egymillió hívő gyűlik össze egy helyen, egy időben, hogy közbenjárjon nehézségekkel küzdő világunkért.

Ez a gigantikus imatalálkozó nem korlátozódik azonban azokra, akik fizikailag is jelen lesznek Szöulban. A Világ Pünkösdi Gyülekezetei Szövetségének végrehajtó bizottsága arra kéri a pünkösdi hívőket – bárhol éljenek is a világon –, hogy október 1–3 között otthonaikban is imádkozzanak és böjtöljenek. Kéri a pásztorokat és a gyülekezeti vezetőket, szólítsák fel gyülekezetüket a buzgó, odaszánt imára, hogy Krisztus evangéliuma és a pünkösdi üzenete mindenkihez eljusson országunkban és az egész világon. Így a világ pünkösdi gyülekezetei

imatalálkozójának időpontjában várhatóan mintegy 25 millió hívő fog imádkozni. Norman L. Correll pásztor (az imatalálkozó egyik fő szervezője) annak a reménynek adott hangot, hogy: „Szinte elképzelhetetlen jelentőségű esemény lesz, amikor 25 millió pünkösdi imában egyesül. Ez a közös közbenjáró imádság kétségtelenül eljut Isten trónja elé. Hiszem, hogy a Szentlélek rendkívüli kitöltését várhatjuk az ezt követő napokban.” A pásztorok és a gyülekezeti vezetők szerte a világon tervezik, hogy valamilyen formában bevonják gyülekezetüket ebbe az imahétvégébe. Egyesek az egész hétvégén át tartó imádkozásra és böjtölésre hívnak fel, mások egy napot szánnak gyülekezetükben a közös imádkozásra. A Világ Pünkösdi Gyülekezetei Szövetségének végrehajtó bizottsága buzdítja a pásztorokat és a gyülekezeti vezetőket az imádkozásra való nyomatékos felszólításra. Ez azonban leginkább a helyi gyülekezetek javát szolgálja. „A világ pünkösdi gyülekezeteinek kongresszusa a világ legnagyobb imatalálkozója lesz – globális összegyülekezés Isten trónja körül” – jelentette ki Triplett pásztor. „Istenünk, aki azt akarja, hogy mindenki meghallja az örömhírt (az evangéliumot), bizonyára felhasználja az Ő dicsőségére milliók közbenjárását.”

BIZONYSÁGUL

Visszapillantás • *Pánczél Mária (Makó)*

Az idén múltam 31 éves. Jól esik visszatekinteni a múltra, kicsit értékelni is azt, illetve megosztani másokkal, miért olyan szép, kiegyensúlyozott és boldog az életem. Hadd kezdjem a szüleimmel, akik tavasszal ünnepelték boldog házasságuk 40. évfordulóját. Ők nem vallásos emberek, akik csak úgy tesznek, mintha keresztények = „Krisztus-követők” lennének, hanem valóban istenfélők, akikről a Biblia így ír: „Aki Istennek engedelmeskedik, igaz életet él az; boldogok az ő fiai ő utána” (Péld 20,7 németből ford).

Hálás vagyok az Úrnak, hogy mind a négyen (a négy gyermek) részesei lehetünk e boldogságnak! A nővéremék tizenhét, a bátyámék nyolc éve követik a szüleinktől látott házasság-modellt:

{k1994403}

Ez a hármas kötél nemcsak, hogy nehezen szakad el, amint arról a Préd 4,12-ben olvashatunk, de szeretet és bizalom által évről évre erősödik. Isten az összekötő kapocs kettejük között, aki maga a szeretet, és akivel Jézus Krisztuson keresztül külön mindkét félnek személyes, sőt bensőséges kapcsolata van.

Valaki egyszer azt mondta: „A házasságban élők élete a kötéláncosokéhoz hasonló. Előbb-utóbb a hívő házasságok is lepottyannak a kötélről... A különbség mégis az, hogy míg a hívők alatt ott a megbocsátás hálója, és egymásnak megbocsátva mindig újratekintik a „táncot”, a megbocsátani nem tudó felek kétfelé gurulnak.”

Szüleimről még annyit, hogy ők sohasem kényszerítettek arra, hogy gyülekezetbe menjek, imádkozzam, vagy Bibliát olvassak, de vonzóvá és kívánatosá tették előttem ill. előttünk az Úrral való mély közösség ápolását ez eszközökön keresztül. Isten kegyelméből ilyen szeretetteljes családi légkörben nőttek tehát fel, amit valóban óriási ajándéknak tartok.

Persze, nekem is szembesülnöm kellett egyszer saját bűnös, önző és énközpontú mivoltommal, amely messze elmarad a szent és tökéletes Isten mércéjétől. Felismertem, hogy a „mindenki” rám is vonatkozik, amit a Róm 3,23-ban olvasunk: „Mindenki vétkezett és eltékozolta azt a dicsőséget, melyet Isten ajándékozott neki”. A bűn zsoldja pedig a halál. De hogy Isten nemcsak igazságos, hanem szerető Isten is, mutatja, hogy az Ő Fiát, Jézus Krisztust adta áldozatul a bűneinkért, „hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete

legyen” (Jn 3,16). Örömmel fogadtam el Isten kegyelmét Krisztusban még 1973-ban, és adtam át az uralmat életem felett Jézusnak. Ő hit által bennem él, és csodálatos azt tudnom, hogy mindig velem, sőt bennem van! Megbocsátotta bűneimet, és örök életet adott. Életátadásom óta nem félek a haláltól, mert tudom, a mennyben örökre együtt leszek Jézussal és az Atyával! Szentlelke által Ő már bennem él, vigasztal, tanít, vezet, bátorít. Ebben a változékony világban biztonságot ad számomra az Ő szeretete.

Tulajdonképpen éppen erre az Istennel való szeretetközösségre vagyunk teremtve. Életem mottója ez: E kapcsolatot naponta megélni és mélyíteni, örömet szerezni Istennek és embereknek, embereket Jézushoz vezetni. Számomra az Úrral való felhőtlen kapcsolatom jelenti a boldogságot. Dávid ezt így fogalmazza meg a 32. zsoltárban: „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen.”

Egy nemrégiben átélt mély próbatételén keresztül jutottam el arra a felismerésre, hogy bármi és bárki nélkül meg tudok élni, kivéve Istent. Minél jobban megismerem Őt, annál jobban megváltozik az én életem is – bennem lakozó Lelke által.

Igen, voltak nehéz időszakok az életemben, de Jézus ezekben erőt, reménységet adott. Tanulgatom, hogy az Ő útjai és gondolatai magasabbak az enyéimnél. Isten akarata jó, kedves és tökéletes (Róm 12,2), és így visszanézve látom, hogy mindig a javamat munkálta, akkor is amikor látszólag éppen az ellenkezője történt velem, mint amiért imádkoztam. Tudom, Ő biztos kézzel vezet, gondoskodása és időzítése számtalanszor lenyűgöz. Nincs jobb szó rá, minthogy büszke vagyok az én Uramra, Megváltómra, Királyomra!

Isten valóban élő Úr! Életátformáló munkáját ma is látom a körülöttem élők életében, akik egykor alkoholisták vagy kábítósók voltak, ma az Úr hű gyermekei, bizonyágtevői!

Dicsőítem az Urat, amikor arra a családra gondolok, ahol a szülők néhány hónapja egy szegedi utcai evangélizációnk során fogadták be Jézust a szívükbe, már be is merítkeztek, és két tizenéves gyermekükkel együtt – így mind a négyen – követik az Urat! Azért külön öröm számomra az ő esetük, mert Magyarországon általában egyesek, azaz családtagok térnek meg az Úrhoz. Adja meg az Úr, hogy mi magyarok is családok megtérésében gondolkodjunk, mint koreai testvéreink!

Még egy rövid bizonyág arról, hogyan munkálkodik az Úr.

Egyik éjjel felébresztett és buzgó imádságra készítetett egy testvéremért. Hosszan Lélek által, az Úr előtt sírva könyörögtem érte. Reggel felhívtam több mint 200 km-re lakó testvéremet, és átadtam neki azt az Igét, amit az Úr a szívemre helyezett vele kapcsolatosan. Mire ő: „Nem is tudom, valami csoda történt velem! Tegnap este még mély depresszióban feküdtem le, s mire felébredtem, most csodálatos békesség van bennem, s annyira érzem az Úr közelségét! S az Ige! – pont erre volt szükségem!” A dicsőség egyedül a mi Urunké! Ő tesz szabaddá embereket és gyógyít meg lelkileg vagy testileg betegeket! „Ne félj te föld! Örülj és vigadozz, mert nagy dolgokat cselekszik az Úr!” (Jóel 2,21).

Az Urak Urát szolgálni valóban kiváltság! Fontosnak tartom, hogy a jelenben éljük, megragadjuk a percek, órákat, napokat... A mára elkészített jó cselekedetek és bizonyágtételek sohasem térnek vissza...

{k1994404}

Születéstől az újjászületésig • Fegyverneki Imre

Jézus él. Ő volt, aki meghalt a Golgotán az emberiség bűneiért. Az Ő drága szent vére által tisztult meg sok ezer ember, aki megismerte Jézust és az Ő nagy kegyelmét. Te is megismerheted és újjászülethetsz Jézus ereje által, ha elfogadod személyes Megváltódnak. Ettől a perctől a te neved is be lesz írva az élet könyvébe.

1972-ben születtem Tiszafüreden, ahol az édesapám kocsis volt. Hét éves koromban kezdtem

iskolába járni a Hortobágyi Kollégiumba. Nagyon nehéz volt megszokni, hogy egy héten csak egyszer mentünk haza. Ebben az évben született egy öcsém, akit nagyon szerettem. Másfél éves volt, amikor kórházba került. Az utolsó tanítási napon, ahogy a kollégiumból hazaértem, mindjárt az volt az első kérdésem: „Öcsike hol van?” „A kórházban”, volt a válasz. Olyan furcsa érzés fogott el, azt mondtam: „Anyu, mi őt már csak a koporsóban látjuk.”

Igazam volt, azon az estén tudtuk meg, hogy meghalt. Gyerek voltam még, de úgy megviselt, hogy teljesen belebetegedtem. Egy hónapig feküdtem a kórházban, naponta két injekciót és különböző gyógyszereket kaptam.

Tíz éves koromban, 1982-ben költöztünk Nagykátára. Apám az „italnak adta magát”, és ezért az én életem is nagyon megváltozott.

Sokat dolgoztam helyette, hogy ki ne rakjanak a szolgálati lakásból. Minden este részegen jött haza, kiabált, tört-zúzott, és ütötte anyut. Így ment ez egészen 14 éves koromig. Akkor a szomszéd lány által megismertem egy embert, akinek sok jószága volt. Pár alkalommal kimentem neki segíteni, azután otthagytam az iskolát, és nála kezdtem dolgozni. Jól éreztem magam, mert szerettek. Előtte azt sem tudtam, mi a szeretet, mert a szüleimtől semmi ilyesmit nem kaptam. Az első másfél-két évben nem is volt semmi baj, de aztán nagyon megváltoztak a dolgok. A gazdám veszekedett, bántott, semmi sem volt jó a munkámban, mindig talált benne valami hibát. Az elkövetkező két évben nagyon sokat szenvedtem. Fél ötkor keltem fel, és sokszor hajnali háromkor feküdtem le, egész nap talpon voltam, mégsem volt megelégedve velem. Összesen három és fél évig dolgoztam nála, és amikor eljöttem, nem fizetett egy fillért sem a munkámért. Nem haragudtam rá, azt mondtam, majd a jó Isten megbünteti a gonoszságáért. Akkor még nem hallottam semmit Jézusról. 1990-ben kezdtem el dolgozni a Nagykátai Tanácsnál. Három nap után kórházba kerültem. 18 éves voltam, és négyfajta komoly betegséget találtak nálam. A sok munka és a rendszertelen étkezés következtében a májam 5, a lépem pedig 3 cm-rel lett nagyobb. Ezenkívül még krónikus gyomorhurutom és hólyagos májzsírosodásom is volt. Hónapokig feküdtem a kórházban, amíg annyira felépültem, hogy munkába állhattam.

Ekkor ismertem meg egy fiút a munkahelyemen, aki beszélt nekem Jézusról, és meghívott a gyülekezetükbe. Elfogadtam a meghívást, és amikor meghallottam a szép énekeket és azokat a drága szavakat, akkor döböntem rá, hogy egész életemben erre vágytam, a szeretetre, a nyugalomra, a békére. Nagyon boldog voltam, de aztán engem is megtámadott a Sátán, és két hétig nem mentem a gyülekezetbe. Akkor eltűnt az öröm az életemből, újra boldogtalan lettem, és rájöttem, hogy enélkül céltalan az életem. Vágyakoztam vissza a testvérek közé, és amikor újra beléptem a gyülekezet ajtaján, és meghallottam az Igét, amit az Úr szólt a lelkipásztoron keresztül, újra visszatért a boldogság az életembe. Nem sokkal ezután elfogadtam Jézust személyes Megváltómnak, és újjászülettem. 1991. szeptember 22-én merítkeztem be, és azóta sok sok bizonyosságom van arról, hogy Jézus él, és gondoskodik rólam.

„Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj énhozzám, mert megváltottalak” (Ézs 44,22).

{k1994405}

A legjobb döntés • Kocska Orsolya (Ózd)

Kedves Testvér, te, aki már bemerítkeztél, és bizonyosságodat elmondta a közösség előtt, ismered azt az érzést, amit az ember akkor átél.

Kocska Orsolya vagyok, 16 éves. 1994. február 27-én tizennyolc ember – köztük én is – mondhatta el az Ózdi Pünkösdi Gyülekezetben, hogy mit cselekedett az Úr az életében.

Csodálatos volt beszélni örömünkről, megvallani érzéseinket. Kimondani Jézusnak: szeretlek! Jó ebben a szerelmes állapotban lenni. Nemcsak azért szeretem Őt, amit értem tett. Ő már

sokkal előbb szeretett engem. Amikor kicsi gyermek voltam, sokszor sírtam álmomban, mert féltém a haláltól. A szüleim nem tudtak erről. Egyedül Isten tudta ezt. Mióta megismertem Őt, már nem félek. Tudom, ha szeretem Istent, és elfogadom Jézust Megváltómnak, örök életet nyerek.

Szeretek az Úrról beszélni hitetlen barátaimnak. Sokszor elhangzik a kérdés: ha Isten tényleg olyan jó, és szereti az embereket, miért kell annyit szenvedni, miért vannak háborúk... Ha van hatalma Istennek, miért nem imádja Őt mindenki?! Ilyenkor mindig a Jel 3,20 jut eszembe, ezt mondom el: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és velem vacsorálok, és ő énelem.” Isten nem erőszakos, nem dörömböl, és nem tör be az emberek szívébe. Csak halkán, mégis hallhatóan kopog, zörget.

Én is meghallottam ezt, és megnyitottam szívem ajtaját. Ez a legjobb döntés az ember életében. Azóta boldogabb vagyok. Ha valami oknál fogva mégis elerőtlenedek, Isten ott van mellettem, hogy szeretetével felemeljen.

{k1994406}

DÖNTS JÉZUS MELLETT! • A szerkesztő

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Ha szeretnéd megismerni Istent:

Ha régóta keresed, de nem találsz az élet értelmét:

Ha szomorú vagy, és nincs kihez fordulnod:

Ha boldog vagy, és az is akarsz maradni:

Ha az örök igazságot keresed:

Ha elegend van bűneidből, és végre szabadon, szeretetben akarsz élni:

Ha el akarsz jutni az örök életre:

DÖNTS JÉZUS MELLETT!

Ő mondotta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához (Istenhez), csakis énáltalam” (Jn 14,6).

Jézus Krisztus az egyetlen megoldás, mert:

1. A menny ingyenes ajándék, nem lehet megvenni

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban” (Róm 6,23).

2. Az ember bűnös, nem mentheti meg magát

„Bizony nincs olyan igaz ember a földön, aki csak jót cselekedne, és nem vétkezne” (Préd 7,20).

„Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?” (Mt 16,26b).

3. Isten azonban talált megoldást, mert Ő a szeretet

„Mindenkinek vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket a Krisztus Jézus által” (Róm 3,23–24).

Nincs más út

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCs 4,12).

A megtérés

Nem elég mindezeket ésszel belátnod, szükség van a megtérésre is. Ez azt jelenti, hogy döntened kell Jézus Krisztus mellett, el kell fogadnod Őt személyes Megváltódnak és Uradnak. El kell határoznod, hogy ezentúl Isten akarata szerint fogsz élni.

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.” (1Jn 1,9).

„Aki azt mondja, hogy Őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan Ő élt.” (1Jn 2,6).

Kérünk, tedd meg most ezt a lépést! Saját szavaiddal mondd el az Úr Jézusnak, hogy szükséged van Rá, az Ő váltságáhalálára, s megnyitod a szívedet Előtte! Kérd, hogy segítsen, hogy Isten akarata szerint tudjál élni!

Ha őszintén imádkoztál, Ő meghallgatott, s már Isten gyermeke vagy. Igyekezz minél jobban megismerni Őt a Bibliából és a megtért emberek közösségében! Szeretettel kérünk, hogy írd meg e fontos hírt nekünk!

Barátság • Durkó Sándor

Minden ember, minthogy Isten képére van teremtve, a közösségre, mással vagy másokkal való egységre hivatott. Az a feladatunk, hogy teremtők legyünk a szeretetben.

Társas lények vagyunk, így mint az előzőekből is kiderül, kapcsolatokra van szükségünk. Már a bölcsődétől kezdve a különböző korosztályokban kialakulnak kapcsolatok, amelyekből komoly, akár egy életre szóló barátságok szövődhetnek, a fiúk-lányok közötti barátságból pedig szerelem rügyezhet.

A barátságnak négy formája van: lehet hősies, intim, szellemi és játékos. Az igazi barátság mind a négyet egyesíti, ezért meghatározható úgy is, hogy ez a barátság négy dimenziója. Hősiesség: kész vagyok barátomért minden áldozatra.

Intimitás: lelki kitárulkozás. Gondolataimat, vágyaimat ismeri, nincs titkunk.

Szellemi kapcsolat: úgy beleélem magam a másik helyzetébe, mintha velem történne mindaz, ami őt éri (empátia, de több is annál).

Játékosság: társaságában felszabadulok, ellazulok, kikapcsolódom. Nem szégyellem, ha barátommal olyan vidám vagyok, s úgy játszom, mint egy gyermek.

Az igazi barátságok kiállják az idő próbáját. Ha a barátság mégis felbomlik, annak sohasem a másik, hanem mindig én vagyok az oka.

Ne feledjük, hogy nem mind barát, aki ránk mosolyog! „Ne tarts barátságot a haraggal...” (Péld 22,24).

A barátság legnagyobb próbája nem az, ha a magunk hibáit tárjuk fel a barátunknak, hanem ha neki tárjuk fel az övéit.

Korra, nemre és rangra való tekintet nélkül szükségünk van a legjobb barátokra, Jézusra. Ő mondta: „Ti az én barátaim vagytok...”

Mit teszünk ezért a barátságért, ápoljuk azt?

Hogyan reagálunk, ha hibáinkra, bűneinkre rámutat?

Ő életét adta barátaiért. Az igazi barát: egy lélek két testben.

Jézus barátságán túl a teremtő szeretet szellemében szükségünk van barátokra. Építő barátságokra. Van barátunk?

Milyen jó, ha a házastársak barátok is!

„Minden időben szeret, aki igaz barát...” (Péld 17,17).

NOVELLA

Az életből az ÉLET-re (II. rész) • Benedek Zsolt

%A '93/6. számban közölt nagyszerű novella folytatása.

– Azt hiszem, kezdem érteni. Tehát a megváltás lényege, hogy Jézus feláldozta életét az emberiségért, és így megszabadította őket bűneiktől. Azt viszont nem értem, ha Jézus tudja,

hogy kik térnek majd meg, vagyis kik lesznek hívők, miért nem kerülnek azok születésük után eleve a mennybe.

– Ez azért van, mert Isten szabad akaratot adott minden embernek, hogy önmaga döntse el: az örök életet a mennyben, vagy a kárhozatban akarja-e tölteni. Ha a döntés előtt kerülne Isten országába, lehet, sőt biztos, hogy fellázadna előbb utóbb Isten ellen. Érted?

– Igen! Lassan letisztul a zavaros víz!

Egy hónap telt el azóta, hogy útjaink elváltak egymástól. Sűrű és mozgalmas hónap volt ez minden tekintetben. Ezen a napon éppen Gábor látogatta meg, és mint ilyen alkalmakkor lenni szokott, a beszélgetés hamarosan a hitre terelődött. Gábort érdekelte a dolog, de továbbra is igyekezett tárgyilagos és nem részrehajló lenni.

Gyuri felállt, és a könyvesszekrényhez lépett. A szekrény előtt visszafordult és Gáborra nézett.

– Sokat beszélgettünk az elmúlt napokban, hetekben erről a témáról. Bizonyára sok minden megmaradt emlékezetedben, de biztos van olyan dolog is, amit elfelejtettél. Ezzel a szekrénybe nyúlt, egy szép bőrkötéses Bibliát vett elő, és Gábor felé nyújtotta.

– Fogadd el kérlek ezt az ajándékot és olvasgasd!

Kezd el az Újszövetségnél, majd folytasd az Ószövetséggel, mert így könnyebben meg fogod érteni a mondanivalóját.

Hiszem, hogy észre fogod venni belőle Isten neked szóló üzenetét. Gábor átvette a könyvet, és látszott, hogy a megfelelő szavakat keresi.

– Nagyon köszönöm, tényleg nagy örömet szerezteél velem, mert amióta megtértél, azóta tervezem, hogy elolvasom a Bibliát és akkor talán megértem, hogy mi is ez az egész.

– Arra vigyázz, hogy ne úgy olvasd mint egy szépirodalmi művet, hanem mint Isten Igéjét, amely neked szól.

Miután Gábor elbúcsúzott, Gyuri visszatért a szobájába, és letérdelt imádkozni. Hálát adott Istennek, amiért átadhatta a Bibliát és Gábor nem utasította vissza. Kérte az Urat, hogy nyissa meg Gábor szívét, hogy megértse Isten neki szóló üzenetét. Imádkozott még másik három barátjáért, szüleiért és húgáért is. Az ima után elcsendesedett, és igyekezett az Úrra figyelni.

Gondolatában egy igehely került elő. Megnyitotta Bibliáját, és a keresett helyen ezt találta: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,6–7).

A kora délutáni nap besütött az ablakon, kellemes meleggel árasztotta el a szobát. Gyuri édesanyja, Judit asszony egyedül volt otthon. benyitott fia szobájába, az asztalról elvette Gyuri Bibliáját, és visszament a nappaliba. Kényelmesen elhelyezkedett a fotelban, és lapozni kezdett a könyvben. Végre megtalálta azt a helyet, ahol előző nap befejezte az olvasást, és most nagy buzgalommal folytatta. Egy egy résznél felsóhajtott, egy másik helyen könnybe lábadt szemmel szipogott. Mintegy másfél óra múlva fejezte be az olvasást, letette a Bibliát az asztalra, majd a fotelban hátradőlve behunyta szemét.

– Csodálatos könyv – sóhajtotta. – Az Ószövetségbe csak holnap kezdek bele. Köszönöm Istenem, hogy megint volt lehetőségem olvasni a Bibliát, köszönöm, hogy minden nap adsz erre időt. Sajnálom, hogy nem hamarabb kezdtem foglalkozni a Bibliával. Köszönöm, hogy segítettél a fiamon, kérlek, segíts rajtam is! Vezess el magadhoz, hogy megismerhesselek! Ámen.

Három hete már, hogy Judit asszony minden nap tud időt szakítani arra, hogy Bibliát olvasson és imádkozzon. Eddigi életében nem sokat foglalkozott Istennel. Élte a maga erkölcsös életét, és gyermekeit is igyekezett így nevelni. Átélt Gyuri megváltozását, amikor az addig szelíd, kedves jól nevelt gyermekből vad, durva, indulatos fiú lett. Öt éven át nyelte titokban a könnyeit, és csitította férjét, mikor neki akart menni Gyurinak. És végre fény gyulladt az éjszakában. Ahogy a fiú annakidején megváltozott negatív irányban, most egyik napról a

másikra a régi fiát kapta vissza. Ekkor merült fel benne a kérdés, valóban van „VALAKI”, aki meg tudja változtatni az embereket?

Nem értette mit eszik a fia annyira a Biblián. Egyszer, mikor nem volt otthon senki, kinyitotta a könyvet, és beleolvasott. Kis híján kiejtette a kezéből. Amit olvasott, személy szerint neki szólt. Ekkor kérte először Istent, hogy legyen segítségére és bocsássa meg eddigi tudatlanságát. Attól kezdve minden nap olvasta a Bibliát és imádkozott.

Most, ahogy gondolkodva üldögélt a fotelban, hirtelen arra lett figyelmes, hogy kulcs csörren a zárban. miközben a Bibliát gyorsan a háta mögé dugta, az járt az eszében, hogy most jól le fog bukni. Néhány pillanat múlva Gyuri kukkantott be a szobába.

– Szia anyu – üdvözölte már messziről, majd megpuszilta – Olyan csöndben vagy, azt hittem nincs itthon senki.

– Jó volt egy kicsit csöndben lenni és gondolkodni.

– Akkor nem is zavarlak, folytasd nyugodtan. A szobámban leszek. Gyuri a szobájába ment, útja az asztalához vezetett. Meglepődve vette észre a hiányt.

– Pedig ide tettem – villant át az agyán. Alaposan átnézte a szobát, majd visszament a nappaliba.

– Bocs, anyu, nem láttad a Bibliámat? – kérdezte az ajtóból. Az anya egy pillanatig habozott, mondja-e vagy ne, de aztán a háta mögé nyúlt és előhúzta a könyvet.

– Itt van nálam.

Gyuri közelebb lépett, letérdelt a fotel mellé, és megfogta édesanyja kezét.

– Mióta olvasod a Bibliát?

– Harmadik hete kisleányom.

– Miért nem szóltál, biztos volt olyan dolog, amit nem értettél. Hátha tudtam volna segíteni.

Judit asszony a szekrényhez lépett, kihúzta az egyik fiókot és egy jegyzetfüzetet vett elő, melyben rengeteg igehely volt felírva, megjegyzésekkel, kérdő és felkiáltójelekkel.

– Amit nem értettem, azt felírtam! – mondta vidáman.

Így aztán Gyuri letelepedett édesanyja mellé, és kezdték átnézni az igehelyeket. Gyuri igyekezett legjobb tudása szerint és Isten lelkének segítségére támaszkodva kimerítő válaszokat adni. Nemsokára a családfő is hazaérkezett. Látta a helyzetet, kissé csodálkozott, de erejéből azért futotta egy gúnyos megjegyzésre.

– Szívem, ha te is hagyod magad megtéríteni, lassan átalakul a család szektává!

Judit asszony és Gyuri válasz nélkül hagyták a kritikát, csupán egymásra mosolyogtak, és folytatták a beszélgetést.

—

Gábor és Roland a sörözőben üldögéltek egy-egy hideg Coca-Cola mellett. Beszélgetés közben Roland, mintegy apropóként kérdést szegezett Gábornak:

– Gyurival mi van? Rég láttam. Újabban már le sem jár.

– Tegnapelőtt voltam fent nála, beszélgettünk, és azt mondta, hogy ma lejön. Remélem, nem felejtette el.

– Mi a véleményed arról, hogy vallásos lett?

Gábor sóhajtott egy nagyot. Már várta ezt a kérdést. Az öt fiú közül Gyuri és Roland volt az, akivel igazán komolyan lehetett beszélgetni.

– Tegnapelőtt – kezdte – mikor nála voltam, erről is beszélgettünk. Nem ítélem el, sőt az az érzésem, hogy talált valamit, ami nekünk nincs. nem tudom mi az, de ki akarom deríteni.

Adott egy Bibliát, elkezdtem olvasni, és nagyon érdekes dolgok vannak benne.

– Na ez jó! Nem adok neked egy hónapot, és te is oda fogsz járni.

– Nem hiszem! Először is kiderítem, hogy mi ez az egész, és csak azután döntök el, hogy megyek-e vagy nem... Jön már Gyuri. A fiú valóban jött. A kölcsönös üdvözlések után Gyuri helyet foglalt. Gábor látta el felvilágosítással.

– Épp rólad beszélgettünk.

- No, ezt el tudom képzelni – reagált nevetve Gyuri.
- Nagyon is komolyan beszélgettünk – mondta Roland – de most már örülnénk, ha adnál némi felvilágosítást a Bibliáról.
- Hát ettől nem zárkozom el.

És ezzel Gyuri megkezdte bizonyágtételét.

Úgy félórával később Gergely és Peti rohant be a sörözőbe és nagy ricsajjal jöttek az asztalhoz. Kezet fogtak a fiúkkal, és éppen leülni készültek, mikor meghallották, hogy Istenről folyik a beszélgetés. Ekkor Gergely Petit hátba vágva hahotázva kiáltotta:

- Gyere koma, üljünk le egy másik asztalhoz, mert még megszáll minket is a Szentlélek!

Gábor szólásra nyitotta a száját, de Gyuri megérintette a vállát.

- Hagyd – mondta békésen –, most fontosabb dolgokról beszélünk. Ezzel folytatta bizonyágát. Kérdések és válaszok hangzottak el.

Gábor figyelt, és igyekezett mindent elraktározni az agyában.

Roland úgy gondolta, hogy Gyuri nem jól látja a helyzetet.

- Hidd el nekem – bizonygatta –, hogy mi mindketten ugyanabban hiszünk, csak te a vallás szémszögéből, és pedig a tudomány oldaláról nézem. Hát honnan tudták volna azok a primitív népek Mózes idején, hogy úrhajót látnak. Egyszerűbb volt ráfogni, hogy az Isten. Különben is egy professzor bebizonyította a Biblia alapján, hogy Szodomát és Gomorát nukleáris fegyverek pusztították el. ezért mondta Lótnak az egyik földönkívüli, akit ti angyalnak neveztek, hogy menjenek át a hegy túlsó oldalára, mert az megvédi őket a sugárzástól.

Roland elégedetten hátradőlt, és összefonta karjait. Gyuri mosolygott.

- Fogadjunk, hogy ezt a részt nem olvastad el a Bibliából, csak a professzor írását, mert ha elolvastad volna, akkor tudnád, hogy Lót nem ment át a hegy túloldalára, hanem egy másik városba ment. Másnap Ábrahám elment, és megnézte, hogy mi maradt Szodomából. Gondolod, ha Szodomára nukleáris bombát dobtak volna, akkor másnap Ábrahám nem kapott volna sugárfertőzést? De Ábrahám ezután még sokáig élt, és fia, Izsák is ezután született. A sugárfertőzés az utódokon is kiütött volna. Így hát Roli, sajnós az, amit a professzor írt, nem igaz. Gondolkodj csak el rajta!

Roland elnyílt szájjal hallgatta Gyurit. Erre nem számított.

- Jó – mondta ezután. – Ez egy dolog, de más dolgokban már nincs igazatok.

És a párviadal folytatódott. Gábor csak figyelt, és elméjében jegyzetelt. Egyre jobban kezdett kialakulni benne a kép, hogy kinek lehet igaza.

Az este beálltával lassan elszivárogtak a fiúk. Miután Roland is elbúcsúzott, Gábor és Gyuri is hazaindult. Egy darabig együtt mentek, majd az egyik utca sarkán megálltak. Gábor szólalt meg.

- Tudod, ezen a délutánon sok érdekes dolgot hallottam. Igazán kíváncsivá tettél. Elmehetnek veled vasárnap a gyülekezetbe?

- Éppen kérni akartalak, ha van kedved, gyere el. Egyébként édesanyám is jön.

- Nahát! Jutka néni?

- Képzeld el, mióta megtértem, ő is olvassa a Bibliát, és imádkozik.

- Eszméletlen! Na jó, nekem mennem kell!

Gyorsan megbeszélték a találkozó helyét, idejét, majd egy baráti kézszorítással jó éjszakát kívánva hazafelé indultak.

-
- Mehetnének már, el fogunk késni!

- Nyugi anyu, Gábort még megvárjuk.

- Mi van, ha nem jön?

- Jönni fog! Biztos vagyok benne.

Vasárnap délután volt. Gyuri és édesanyja már indulásra készen álltak. Gyuri hívta édesapját, és hűgát is, de mindketten találtak kifogást, hogy elutasítsák a meghívást. A kaputelefon

három rövidet sípolt. Gyuri kinézett az ablakon, majd mosolyogva ment édesanyjához.

– Mehetünk, megjött Gabi!

Az imaházban körülbelül arra a helyre ültek, ahol Gyuri azon az emlékezetes napon ült. A különbség csak az volt, hogy most már őt is ismerték, és ő is többeket ismert.

Az istentisztelet dicsőítéssel kezdődött, majd két presbiter kért áldást az alkalomra. Az igehirdetés alatt Gyuri lopva Gáborra és édesanyjára nézett. Mindkettőjük arcán feszült figyelem tükröződött. Az alkalom végén a pásztor odament Gyurihoz. A fiú bemutatta az édesanyját és barátját. Közben Gáborhoz odajött egy fiú, akivel valahonnan ismerték egymást. Judit asszony elmondta a pásztorinak, hogy ő otthon imádkozik és Bibliát olvas, de azért jött, hogy többet tudjon meg Istenről. Hosszan beszélgettek, majd a pásztor megkérdezte Judit asszonyt, hogy imádkozhat-e vele. A válasz igenlő volt. Az ima alatt az édesanya sírva fakadt, és hüppögve kérdezte, hogy mit kell tennie, hogy örök élete legyen.

A válasz egyenes volt.

– Báánd meg bűneidet, és fogadd szívedbe az Úr Jézust, és Ő új szívet ad neked. Akarod, hogy ezért imádkozzunk?

Judit asszony bólintott. Közben Gyuri észrevette, hogy a terem másik végében a fiú éppen Gáborral imádkozik. Gyuri is meghajtotta fejét, és hálát adott Istennek, hogy édesanyja és Gábor is ennyire nyitott volt. Kérte az Urat, hogy mihamarabb végezze el munkáját bennük. Hazafelé menet mindhárman nagyon boldogok voltak. Gyuri elmondta, hogy ez a boldogság, békesség minden nap lehetséges, ha élő kapcsolatot tartanak fenn Istennel. Ezen az estén bizonyára örültek az angyalok a mennyben, mert két lélekkel ismét gyarapodott azok száma, akik hálaadással zárják a napot, és életükre a továbbiakban az Úr vezetését és áldását kérik. Gyurinak ezután kiszélesedett a szolgálata. Nap mint nap együtt tanulmányozták a Bibliát édesanyjával, majd Gáborhoz ment, és vele folytatta az Ige olvasását. A gyülekezeti alkalmakon, ha csak tehették, ott voltak.

Két hét is eltelt, mikor egyik este Gyuri és édesanyja éppen bibliatanulmányozáshoz ültek le Gyuri szobájában. Nóri jelent meg az ajtóban.

– Elnézést, bejöhetek meghallgatni a beszélgetéseket?

– Persze! Gyere csak nyugodtan, és ülj le – válaszolt Gyuri.

Közös imával kezdték a kis családi áhítatot. Nóri tátott szájjal hallgatta az imákat. Az ígét a János evangéliumából olvasták. Gyuri elmondta, hogy ő mit kapott az Igén keresztül. Judit asszony megtoldotta a saját gondolataival. A majd félórás beszélgetést egyenkénti imával zárták. Ezek után Nórát faggatták, hogy hogyan érezte magát. A lány elmondta, hogy neki túl egyszerűnek tűnik az egész.

– Ti úgy beszéltek Jézussal, mint valami baráttal, aki itt ül mellettetek! Hogy lehet Isten Fiával ilyen közvetlenül beszélni?

– Pont itt látszik meg az, hogy mennyire kegyelmes a mi Urunk.

Mi porszemek vagyunk Istenhez képest, de az Úr, Jézus Krisztusban lehajolt hozzánk, emberekhez. Halálával, azzal, hogy kifizette minden adósságunkat, helyreállította az „Atya-fíú” viszonyt, tehát mi az Úr gyermekei vagyunk, és mint Édesatyánkkal beszélhetünk vele. Gyuri válasza teljes volt. Nóri meg is értette, és kifejtette, hogy ő a maga módján hisz Istenben, de hogy ilyen közeli kapcsolatba kerüljön Vele, az még korai lenne.

Nóri ezután rendszeresen belátogatott a kis áhítatokra. Érezte a bensőséges viszonyt, a szeretetet, a békességet, de közeledni egyelőre nem akart. Azt is tudta, hogy édesapja sem nézi jó szemmel. Így is gyakran szokta gúnyolni a családfő a feleségét:

– Szívem! Neked is vénségedre ment el az eszed! Az ember azt gondolná, hogy az értelmiségiek még normálisan gondolkodnak, de ha már tőlük se várhat semmit az ember, nem tudom, hogy hova jut a világ.

Judit asszonyt azonban a béketúrásából már nem lehetett kizökkenteni. Tudta, hogy jó irányba halad. Imádkozott fiáért, lányáért és férjéért. Ez volt minden, amit tehetett, de tudta, hogy az

Úr imameghallgató Isten, és ha fiát meg tudta változtatni, akkor azt a férjével is meg tudja tenni.

A fiúk között hamarosan elterjedt a hír, hogy Gábor is elkezdett járni az imaházba, és Bibliát olvas.

Roland kis híján a haját tépte. Sehogy sem tudta elképzelni, hogy Gábort hogyan tudták bepalizni. Olyan egészséges volt eddig a világszemlélete, most pedig elhiszi, amit a Biblia ír. Az is ugyanolyan könyv, mint a többi. Az imádkozás meg olyan öregasszonyos szokás. Gábor művelt fiú volt. Bár rocker volt, de mégis jelesre érettségizett. Érdekeltek a különféle tudományok, most meg hirtelen beszűkült a látóköre. Roland sehogyan sem értette a dolgot. Gergely és Peti egyszerűen oldották meg a problémát. Egyik alkalommal, mikor mindnyájan együtt voltak, a két fiú kijelentette, hogy ezzel a csapattal nem tudnak tovább együtt mozogni, ezért másik csapatot keresnek. Rolandot is hívták, hogy tartson velük, de Roland habozott. Egy porcikája sem kívánta a hívő életet, de most már igazán kíváncsi volt, mivel etetik be a fiatalokat, hogy azok eddigi életüket teljesen feladják.

A gyülekezetben egy hét elteltével elindult egy bemelegítési tanítás. A hallgatók között Gábor és Judit asszony is ott volt. Gyuri édesapja egyre ellenségesebb szemmel nézte az eseményeket. A fiát nem tartotta hülyének, hiszen jó eredménnyel érettségizett. Lehet, hogy befolyásolták valamivel. Amikor azonban feleségén is kezdte észrevenni a megváltozott életmód félreismerhetetlen jeleit, akkor már nem értette egészen a dolgot. A feleség a Polgármesteri Hivatalban pénzügyi osztályvezető. Ismerte már annyira, hogy tudta, nem lehet akármivel befolyásolni.

Ha Nóri előtt felhozta ezt a témát, a lány mindig azt mondta:

– Ha nekik ez kell, hát hadd csinálják. Én semmi rosszat nem látok benne, sőt, mindketten előnyükre változtak meg, ezt neked is be kell látnod.

Az apa be is látta, tudta is, de elismerni és kimondani nem volt hajlandó.

Roland szintén furcsállotta, hogy egy felnőtt embert is képesek elhítenni. Régóta ismerte már Gyuri szüleit, mindig tisztelettel nézett rájuk bölcsességük és élettapasztalatuk miatt, de Judit néni már neki is sok volt. „Először Gyuri, most meg Judit néni!” – gondolta, és sehogyse tudott megbarátkozni a gondolattal.

Vette a fáradságot, és beszélgetett Gáborral, Gyurival, Judit nénival együtt és külön-külön is. Egyszer olyankor kereste otthon őket, mikor csak a családfő volt otthon. Jól elbeszélgettek, nagyjából egy véleményen voltak.

Roland rengeteg tudományos könyvet olvasott, és azok alapján próbálta megcáfolni a Biblia tanításait. Hivatkozott felfedezésekre, tudósokra, de Gyuriknak mindig volt megfelelő válaszuk a feltett kérdésekre. Roland eddig úgy gondolta, hogy a tudomány dolgairól sokat tud, de mikor Gyuri vagy Gábor visszakérdezett bizonyos témákra, bizony nem tudott rá választ adni.

Hosszú beszélgetések, érvelések, bizonygatások közepette telt el egy hónap. A gyülekezetben ismét bemelegítés volt, ezúttal huszonkét újjászületett keresztény ölthette magára a fehér ruhát, köztük Judit asszony és Gábor is. a meghívottak között volt Gyuri édesapja, Nóri és Roland is. A bemelegítkezők 60%-a értelmiségi volt. Többen közülük bizonyosságot tettek az életükben végbement változásokról. Gyuri apja szájatva figyelte az eseményeket. Ennyi értelmes, magasvezettségű, művelt ember, és mégis templomba járnak, furcsa.

Az ünnepi alkalom után a család hazament. A kiadós ebéd után Lajos, Gyuri édesapja, leült Gyurival és feleségével, hogy beszélgessenek. A családfő kertelés nélkül a közepébe vágott. – Most szépen, lassan mondjátok el nekem, hogy ki is ez a Jézus, és miért lenne nekem szükségem rá?

Gyuri elővette a Bibliáját, és az Igére támaszkodva egy kiselőadást rögtönzött az alapvető keresztény ismeretekből. Nyugodtan vezette a beszélgetés fonalát, válaszolt a felmerült

kérdésekre. A beszélgetést és bizonyoságtételt még két napig folytatták, de az apa sehogyan sem tudta megérteni és felfogni a hit és a megváltás lényegét. Amilyen nyílt volt a beszélgetés kezdetén, olyan ellenséges és elutasító volt a végén. A második nap délutánján az Úr arra indította Gyurit, hogy egy olyan témát hozzon fel, ami igen csak kényes volt az utóbbi időben a családban.

A család minden tagja tudta, hogy Lajos igencsak komoly problémával küzd. Két évvel ezelőtt állapították meg az orvosok, hogy előrehaladott gyomorrákja van. Azóta rendszeresen jár ellenőrzésekre, de javulást nem észleltek, csupán az áttétek terjedését a test több pontján. Így Lajos rendszeresen szedte az erős fájdalomcsillapítókat, a „rák” szó és az erről való beszéd pedig tabu volt a családban. Eddig a pillanatig.

– Apu – Gyuri hangja bizonytalan volt, de úgy gondolta, ha már belekezdett, végigmondja – tudod, Jézus Krisztus nemcsak a bűneinkért halt meg. Az Ige azt mondja, hogy betegségeinket is fölvitte a fára, és a fájdalmainkat hordozta. Te tudod jól, hogy súlyos beteg vagy, és pedig tudom, hogy Jézus meg tud téged gyógyítani, és csakis Ő, más erre nem képes.

Lajos arca kivörösödött a dühtől, felugrott a fotelból, és egy szó nélkül elrohant otthonról.

– Mondd csak, kisfiam, szükséges volt ez?

– Úgy érzem, igen! – felelte Gyuri, majd elvonult imádkozni a szobájába, és édesanyja is követte példáját.

Eközben Lajos a környék utcáin kóborolt. Gondolatai össze-vissza cikáztak.

– Ha nem lenne bennem egy csöppnyi önuralom, hát bizony ízekre szaggattam volna ezt a bűdös kölyköt! Hát mit képzelsz ez! Tudja jól, hogy beteg vagyok, és még meghalni sem hagy nyugodtan, annyira odavan a Jézusával! De majd én megmutatom neki!

A közeli parkban leült egy padra, és a gondolataiba mélyedt.

Végigfutott előtte az élete gyermekkorától mostanáig. Visszaemlékezett az érettségi vizsgájára, a diploma kiosztásra, az esküvőjére, az osztályvezetői kinevezésére. Megdöbbenve jött rá arra, hogy valójában soha nem volt igazán boldog. Voltak vidám percei, örömei, de tartós boldogsága sohasem volt.

Ekkor eszébe jutott a felesége és fia életében bekövetkezett változás. Milyenek is voltak, és milyenek lettek!

– A csodába is! Ők olyan dolgokban találták meg a boldogságukat, amelyek tőlem teljesen idegenek! Hát nem talál az ember máshol boldogságot, csak Istennél? Ki hát ez az Isten, és ki ez a Jézus?

Az indulatok egyre hevesebben tomboltak benne, és érezte, hogy nincs már messze a megoldástól. Egy fél percig csak a levegőt kapkodta, majd ott a park közepén a padra ülve félhangosan kimondta:

– Idefigyelj, Jézus! Gyógyíts meg, hogy boldog lehessenek, mint a családom!

Hátrádólt a padon, behunyta a szemét, és várta a csodát.

Figyelt, de nem érzett semmit. Vagy mégis?

A benne levő mérhetetlen feszültség egy pillanat alatt megszűnt, és helyette valami egészen nagy béke és csend vette birtokba a szívét. Óriási örömet érzett, és azon vette észre magát, hogy mosolyog.

– Te jó Isten! Hát valóban ez lenne a megoldás? Nem értem! Hát ki vagyok én?

Felállt a padról, sietős léptekkel és könnyező szemekkel indult haza.

Gyuri a szobájában imádkozott, tudta, hogy édesanyja is ezt teszi. Úgy gondolta, hogy most történnie kell valaminek. Apja vagy véglegesen elutasítja Istent, vagy elfogadja. Tusakodva imádkozott, míg egyszer csak nagy békességet és nyugalmat érzett, mely egyre jobban betöltötte a szívét. Felállt térdeiről, hogy elmondja édesanyjának megtapasztalását. Kilépett a szobaajtón, ugyanakkor a szomszéd szoba ajtaján édesanyja lépett ki. Csak egymásra kellett nézniük, és tudták, hogy mindketten választ kaptak imájukra. Az előszobában egymás nyakába borulva sírtak.

Pár perc múlva Lajos rontott be az ajtón, arca örömtől ragyogott, szeme könnyben úszott. Felesége és fia nyakába borult és úgy zokogott.

– Meg tudtok nekem bocsátani?

– Soha nem haragudtunk rád! – válaszolt felesége.

– Azt akarom, hogy imádkozzunk. – mondta Lajos.

A következő percekben Lajos a bűneit letette Jézus Krisztus lába elé, és új életet nyert. Másnap már Gábor is értesült az eseményekről, ezért meglátogatta a családot. Örömmel fogadták, és jól elbeszélgettek. Mikor Nórára terelődött a szó, mindannyian reményüket fejezték ki, hogy a bekövetkezett eseményeket látva a lány is átadja szívét Jézusnak.

Délután Roland jött Gyurihoz. Elhűlve hallgatta a család bizonyágtételét. A csúcspontot a családfő megtérése jelentette. Roland végleg lemondott arról, hogy valaha is megérti a körülötte történő eseményeket.

Lajos rendszeresen olvasta a Bibliát, és bekapcsolódott a családi áhítat menetébe. Néhány nap múlva eljött az idő, hogy ismét ellenőrzésre menjen a kórházba. Ezen a reggelen a Dániel könyvének 3. részét olvasta el, majd Isten gyógyító hatalmának reményében indult a kórházba. A vizsgálat végeztével bement a főorvoshoz, hogy az eredményt meghallgassa. A főorvos sajnálkozva számolt be arról, hogy javulást nem észlelt, sőt néhány újabb keletű áttétet talált. Lajos úgy érezte, hogy egy világ omlott össze benne. Kiment a kórház folyosójára, és leült egy padra. Kérdések és gondolatok suhantak át az agyán: „Hát Jézus mégsem gyógyított meg?” Végül a reggel olvasott Igét idézte fel, és vonatkoztatta a saját helyzetére.

– Isten képes engem meggyógyítani! De ha mégsem tenné, legyen tudtára mindenkinek, nem szolgálok senki másnak, csak Neki!

Ahogy ezt végiggondolta, békessége lett, és végre megértette Isten tervét élete hátralevő részére.

Másnap Lajos Rolanddal beszélgetett, és többek között ezt a bizonyágát is elmondta. A fiú kétségbeesetten érdeklődött:

– Lajos bácsi, hát nem tetszik félni a haláltól?

– Eddig félttem, de arra jöttem rá, hogy én, aki igazán ateista voltam, sokkal inkább tudok a betegséggel szolgálni Istennek, mintha egészséges lennék. Ha így betegen megtértem, abból te is, és mások is láthatják, hogy nem mesében hiszek, hanem a valóságban. Most egy kicsit szenvednem kell, de tudom, hogy Isten kárpótolni fog az Ő országában. Két hónap múlva újabb bemerítési alkalomra került sor. A fehérhúások között Lajos is ott volt. Gyuri és édesanyja örömmel hallgatta a bizonyágtételt. Roland úgy döntött, hogy most van utoljára a gyülekezetben, aztán majdcsak lesz valahogy.

Azonban Istennek más terve volt az életével. Az elhangzott prédikáció végre nyitott szívet talált Rolandnál. Kíváncsiságában teljesen átélte az elhangzó szavakat és végre egy halovány pislákoló fény gyulladt a szívében, ahová elhatolt Isten üzenete. Gyuri óvatosan megbökte édesapját, és fejével Roland felé biccentett. Judit asszony látta a fiú arcán lecsorduló könnycseppeket. Végre megtört ez a vasszív. Mennyi mindent kellett Istennek elvégeznie Roland környezetében ahhoz, hogy a fiú végre meghallja a hívó szót! Az alkalom végén a pásztor megtérésre hívogatott. Négyen jelentkeztek, köztük Roland is.

A gyülekezetben hamarosan híre ment a csodálatos megtéréssorozatnak. Gyuri, édesanyja, édesapja, Gábor és Roland gyakran órákat töltöttek együtt Igét olvasva, imádkozva, beszélgetve. Nóra is szívesen üldögélt közöttük, nagy hatással volt rá a feléje megnyilvánuló szeretet.

Rolandnak nem kellett sok idő, hogy addigi életének okkult és bűnös cselekedeteitől megszabaduljon. Isten csodálatosan formálta életét, így hamarosan beépült a gyülekezetbe, ahol nagyon megkedvelték.

Bemerítésekor nyíltan mondta el a gyülekezet előtt, hogy eddig mivel foglalkozott, és Isten

mit formált ebből a csódtömegből. Gyuri és Gábor örömmel szemlélte, amint Roland belelép a bemelegítő medence vizébe. A következő pillanatban a pásztor hangja hallatszott:
– Roland! Bemerítelek téged a Jézus Krisztus parancsára az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek nevében!

A Roland fölött összecsapódó víz jelképezte, hogy egy újabb ember halt meg a bűnök.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Olvasói levél Ausztráliából • *Alex Lakatos*

Kedves testvéreink!

Szeretettel köszöntünk benneteket az Úr nevében a szép magyar földön. Mi rendszeresen kapjuk az Élő Vizet, hála legyen az Úrnak, valóban értékes, és sok áldást merítünk a cikkekből, beszámolókból. Nagyon tetszett a Szentlélek és a Szent Szellemről való cikk. („Lélek vagy szellem?” – ’93/3. szám, melyben javasoltam a zavaró szellem szó elhagyását és a Szentlélek kifejezés használatát. – A szerk.) Teljesen egyetértek az írással; itt e messzi tájon is találkoztunk testvérekkel, akik szintén Szellemnek nevezik Isten harmadik személyét; hisszük, az Úr kijavítja ezt idővel. (Fénymásoltuk e cikket, és Melbourne is küldtünk egy pár példányt belőle.)

Imádkozunk értetek, hogy az Úr adjon erőt a további munkátokhoz! Legyen áldás úgy számotokra, mint a testvéri közösség részére mindaz, amit tesztek az Úrért!

A messzi Ausztráliában, Brisbane-ben is van egy magyar pünkösdi gyülekezet. Ötödik éve, hogy szolgálunk és dolgozunk az Úrnak. Nap mint nap érezzük, hogy az Úr vezeti az Ő gyülekezetét. Munkásságunk kiterjed a környező vidékekre is, ahol magyar ajkú hittestvéreink élnek. Gyülekezetünket minden héten bejelenti az itteni magyar rádió, néha egy-egy hívő éneket is beviszünk a stúdióba, amit szívesen sugároznak, ezzel is hirdetvén Urunk kegyelmét és visszajövetelét. Más terveink is vannak, de ezeket még imáinkban hordozzuk.

Néktek, és minden kedves olvasónak, sok áldást kívánunk az Úrtól.

A Brisbane-i Magyar Pünkösdi Gyülekezet és lelkipásztora, *Alex Lakatos*.

Túl sok... • *Kubisné Gyánó Magdolna*

Olvasva az Élő Vizet, túl sok benne a külföldi lelkimunkások bemutatása. A karizmatikus világkörkép 23 oldalt tesz ki a 32 oldalas lapból (’94/1. szám).

Hiányoznak a jó versek!

A családi életet segítő tanítások!

Gyülekezeti élet bemutatása is kevés.

Közösségünk alapvetően *egyszerű* emberekből áll, vajon a lap nekik készül?

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József, Telegdi József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Az evangélizációs sátor

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-

6987

Felelős Kiadó: Fábián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1994407}

VÍZSZINTES: 1. EGY BIBLIAI IDÉZET ELSŐ RÉSZE. 16. Gutaütött férfi, akit Isten Péter által gyógyított meg (ApCs). 17. Ázsiai tartomány, ahol Pál apostol kétszer is járt (ApCs). 18. Izraelita férfi, aki Debora vezetése alatt legyőzte Siserát (Bír). 19. „... és Szeba királyai adománnyal járuljanak elé” (Zsolt). 20. Vannak, angolul. 21. „... a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Pét) 23. Szín. 24. Júda egyik királya volt (1Kir). 25. Káleb egyik fiának neve (1Kron). 26. Időszak. 28. Alom. 30. A német ábécé utolsó betűje. 31. Szemben van! 32. „sok ... támadt, ahonnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra” (1Jn). 36. Te és én. 37. Nagyon idős. 38. Hadár, edomita király anyósa (1Móz). 39. Ütőhangszer. 41. József és Benjámín anyja (1Móz). 44. „A veszni indultnak áldása szállt ...” (Jób). 45. Egy Nógrád megyei községbe való. 47. Máltai és Indonéz gépkocsi jelzés. 48. Erdélyi város. 50. Milligramm. 51. Számítógépek lemezorientált operációs rendszere. 52. Az osztrák schilling hivatalos rövidítése. 53. Előadó rövidítve. 54. Kristály. 56. „Tiszta kezeket emelvén föl ... és versengés nélkül” (1Tim). 58. Az új-zélandi autók nemzetközi jelzése. 59. Római 450-es. 60. Náhúm próféta születési helye (Náh). 61. Sópálcika névelővel. 62. Igeképző. 63. Dúrjellegű ógörög hangsor. 65. Celldömölk része! 66. Kilométer rövidítve. 68. Igen Prágában. 69. Páratlan krémes! 70. Ószövetségi könyv. 72. „Az én részem ... helyre esett” (Zsolt). 74. Ilyen szilva is van. 76. Ruhát tisztít. 77. Bölcsességéről híres férfi volt Salamon idejében (1Kir). 79. Kopasz. 80. Duplán: magyar város neve. 82. Helység, ahová a gyilkos mehetett a bosszúálló elől (4Móz). 85. Rövidített tankönyv! 86. Erika becézve. 88. Főzeléknövény. 89. A protaktínium vegyjele. 90. Visszalök! 91. A Biblia fele! 92. Város, melyet a zsidók Dánnak neveztek el (Bír). 94. Orosz katonai repülőgéptípus. 96. Budapesti Rádiótechnikai Gyár. 97. Fém pénzdarab. 98. Béla fia, Benjámín unokája (1Kron). 100. „és mikor leült, (Jézus) a hajóból ... a sokaságot” (Lk). 103. ...-bumm. **104. Ő MONDTA A FŐSOR SZAVAIT.**
FÜGGŐLEGES: 2. Község Győr és Csorna között. 3. Jonatán itt győzte le a filiszteusokat (1Sám Új ford.). 4. YÁA. 5. Betű kiejtve. 6. Manassé testvére (1Móz). 7. Időszámítási megjelölés. 8. Józsué által elfoglalt kánaáni város (Józs). 9. Zalaegerszeg határai! 10. Érintő hangzói. 11. Győr-Sopron megyei község. 12. Házórzó. 13. A királyság része! 14. „Akiket Isten hatalma ... hit által az idvességre” (1Pét). 15. „Mert ez a Melkisédek ... királya, a felséges Isten papja” (Zsid). **16. A BIBLIAI IDÉZET BEFEJEZŐ RÉSZE.** 20. Női énekhang. 22. Létezett. 25. „Ti szolgálak ... legyetek a ti test szerint való uraitoknak” (Ef). 26. „Az Isten, aki bosszút áll...” (Zsolt). 27. Növény és női név is. 29. Zsidó férfi, a Biblia egyik könyvének szerzője. 32. Az ezüst és a hidrogén vegyjele. 33. Testrész. 34. Noé egyik fia (1Móz). 35. Nap latinul. 37. „... hálával áldozik, az dicsóít engem” (Zsolt). 40. Kettőzve: zagyva mellébeszélés. 42. „Ha ... a folyó, nem siet” (Jób). 43. Atmoszféra. 45. „Igen szép ékes ... a vénség” (Péld). 46. Izrael első bírása (Bír Új ford.). 49. „Csak Isten válthatja ki lelkemet a ... kezéből” (Zsolt). 51. Szemcsés örlemény. 54. 50%-os jegy! 55. Kettős betű. 56. Föltéve. 57. Régiók centruma! 64. Algériai és máltai gépkocsi jelzés. 66. Azonnal megszünteti munkaviszonyát. 67. Szaud-arábiai zarándokhely. 69. Kórus. 71. Thomas

becézve. 72. Kerek vagy hosszúkás alakú nagy tartály. 73. Mindig így kezdődik a sóvárgás!
75. A húszas fele! 77. Lévita, aki segített Ezsdrásnak a törvény magyarázásánál (Neh). 78.
Jön-megy (fordítva). 81. Régi, a Bibliában is megtalálható hosszsmérték (2Móz). 83.
Tagadószó. 84. Ilyen eszme is van. 85. Edom egyik fejedelme (1Móz). 87. A függ. 8. alatti
városba. 91. ...tasni, levéltárca. 93. Ízesít. 95. Hasznavehetetlen növény. 96. Büntető
Törvénykönyv rövidítve. 97. „Mert tiéd az ország ... hatalom” (Mt). 99. A főnévi igenév
képzője. 101. Magyarországon is működő holland biztosító betűjele. 102. Elsőrangú. 103. A
cézium vegyjele.

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1994408}

VÍZSZINTES: 1. „Akkor eltöröltetett a... botránya” (Gal 5,11). 4. Ország, melynek
tartományaiából is voltak Jeruzsálemben az első pünkösdkor (ApCs 2,10). 5. Pál Silással ment
e városba (ApCs 17,10). 6. „és hogy eljussanak az ... meggyőződésének teljes gazdagságára”
(Kol 2,2).

FÜGGŐLEGES: 1. E város gyülekezetének volt ismert munkása Epafrás (Kol 4,12). 2.
Énekes lévita (1Krón 15,21). 3. Hely, ahol Saul szemlét tartott az amálekíták ellen összegyűlt
seregén (1Sám 15,4).

BEKÜLDENDŐ:

a KERESZTREJTVÉNY megfejtését képező ige *helye* és a vízsz. 104. alatti személy neve,
valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összeállított szó, mely egy város neve,
ahol Pál apostol is járt.

Beküldési határidő: 1994. szeptember 7.

A '94/3 szám rejtvényének megfejtése:

Keresztrejtvény: Péld 16,3.

Minirejtvény: Titus

A helyes megfejtők közül kb. 500 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: **Barna Frigyes** (Csetény),
Berla Ferenc (Sülysáp), **Gróf Nándorné** (Csetény).

GYERMEKKÖR

{k1994409}

{k1994410}

{k1994411}

{k1994412}

{k19944D}